

Directa

setmanari de comunicació

Núm 315 2 de maig de 2013 1,70€

Tortures a judici

S'inicia el procés contra nou carcellers acusats de torturar els reclusos amotinats a la presó de Quatre Camins l'any 2004

PÀGINES 2-4

5

Treballadors i veïnat guanyen la batalla contra l'empresa **Bus Nou Barris**

8-9

El port de Tarragona i l'ambaixada dels EUA negocien la tornada dels **vaixells de l'OTAN**

13

Els Germans Musulmans amnistien figures de l'antic règim de **Mubarak**

20

Barcelona acull la tercera edició del Festival de **Cinema Anarquista**

ESTIRANT DEL FIL

Coincidint amb la presentació de l'informe del Comitè per a la prevenció de la tortura del Consell d'Europa, que critica durament els maltractaments a les presons catalanes, arriba el judici contra els funcionaris acusats dels fets ocorreguts arran del motí de Quatre Camins de l'any 2004. Diversos col·lectius socials i associacions de drets humans han organitzat mobilitzacions per denunciar un dels episodis de tortura i maltractament en espais de custòdia i privació de llibertat més greus dels darrers temps.

DRETS // UNA VINTENA DE PRESOS VAN DENUNCIAR MALTRACTAMENTS I TORTURES COM A REPRESSIÓ PEL MOTÍ DEL 30 D'ABRIL DE 2004 A LA PRESÓ DE QUATRE CAMINS

Els carcellers **acusats** de **torturar** els amotinats de Quatre Camins, a judici

Quim Armengol
@La_Directa

El 6 de maig, s'iniciarà, a la secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona, el judici contra nou persones acusades de tortura arran dels fets del motí del 30 d'abril de 2004 a la presó de Quatre Camins. Prop d'una vintena de presos van denunciar maltractaments i tortures com a repressió pel motí de Quatre Camins, però només deu han pogut arribar a aquesta fase judicial.

Les acusacions particulars i l'acusació popular, exercida per l'Associació Catalana per a la Defensa dels Drets Humans, imputen els carcellers per un delictes de tortures (article 147.2 del Codi Penal), que pot comportar penes de fins a vuit anys de presó per a cada delictes imputat. La fiscalia, per la seva part, els ha imputat per atemptat contra la integritat moral (article 175 del Codi Penal), que pot comportar una pena de fins a quatre anys de presó. Totes les acusacions també imputen faltes de lesions i una pena accessòria per la inhabilitació especial per al treball o càrrec públic.

El subdirector mèdic de Quatre Camins hauria agredit els presos amb una defensa de goma

La defensa dels carcellers anirà a càrrec d'alguns sindicats amb seccions als centres penitenciaris, com per exemple UGT Presons, que assumeix la defensa de sis carcellers mitjançant el lletrat Manuel González Peeters. De les nou persones imputades, vuit són part del col·lectiu carceller (amb identificació personal: núm. 270, núm. 1053, núm. 1123, núm. 1417, núm. 222, núm. 132, núm. 245, núm. 1) i la novena és Xavier Martínez Redondo, que era subdirector mèdic de Quatre Camins l'any 2004. Aquest últim va ser l'encarregat de supervisar la feina del personal mèdic del centre i

de fer les revisions mèdiques. Durant l'exercici d'aquesta tasca, és quan -presumptament- Martínez hauria agredit els presos, ja malferits, propinant-los cops, alguns amb una "defensa de goma", segons expliquen les diligències prèvies.

El judici durarà un mes i està previst que, durant els dos primers dies, declarin les persones acusades i, la resta de setmanes, ho facin les testimonis, entre les quals hi ha diversos presos afectats, personal mèdic, alts responsables de l'antiga cúpula d'Institucions Penitenciàries (com l'aleshores secretari d'Institucions Penitenciàries de la Generalitat, Albert Batlle), efectius dels Mossos d'Esquadra i altres treballadors del funcionariat de presons.

'DELICTE FLAGRANT'

Les organitzacions de drets humans consideren aquest judici com "un fet molt important perquè posa en evidència l'e-

xistència de tortures a l'Estat espanyol i, en especial, dins els centres penitenciaris". Marisa Díaz Figueroa, una de les advocades d'alguns presos que han denunciat tortures, ha declarat que, davant d'un "delictes tant flagrant com aquest", seria increïble que no sortís cap condemna. Ara bé, l'advocada ha criticat la tardança del judici, ja que el procediment anava en paral·lel amb el que es va fer contra els presos acusats pel motí de 2004 i jutjats l'any 2008. Resulta que el procediment de la denúncia per tortures va quedar encallat als jutjats de Granollers durant molt de temps, fruit d'unes "dilacions indegudes a causa dels mateixos acusats", segons detalla Díaz.

Un altre fet polèmic és l'actuació de l'administració en relació a la nul·la exigència de responsabilitats, ja que va arxivar la informació reservada del cas. "Els informes mèdics existeixen i el que

Una ambulància entra al recinte de la presó de Quatre Camins durant el motí del 30 d'abril de 2004 / ARXIU DIRECTA

no pot fer l'administració és no exigir responsabilitats administratives al·ludint al procés penal obert", expressa Marisa Díaz.

En relació a l'actuació de la direcció de Quatre Camins durant els fets, l'advocada denuncia que va manca un protocol clar d'actuació, ja que no queda justificada l'aparició de fins a 200 efectius carcellers, que van comparèixer a la presó de Quatre Camins tot i que molts d'aquests no estaven de servei en aquell moment o, fins i tot, pertanyien a altres presons. Alguns d'aquests funcionaris van demanar hores extres per la seva actuació en l'apagament del motí, segons explica Díaz.

Per altra banda, aquest judici no recull els fets que van passar un cop els presos van ser dispersats a les presons catalanes. José Solís, un dels presos represaliats arran el motí, explica que "la tortura

ESTIRANT DEL FIL

116

ats després del
atre Camins de
nc d'ells van ser
n FIES.

testimonis declararan en el judici,
que s'allargarà fins a principis de juny
a la secció cinquena de l'Audiència
Provincial de Barcelona

332

persones preses han estat en situació
de règim tancat des de principis d'any
fins al mes de març als centres peniten-
ciaris catalans

es va prolongar i fins i tot amplificar” quan van arribar a les presons -com la presó de Ponent o Brians II- després del trasllat de Quatre Camins.

EL MOTI DE 2004

L'any 2002, ja hi va haver un motí a la presó de Quatre Camins per la manca d'assistència mèdica, les morts al presidi i la reivindicació de diversos drets. Els col·lectius de suport a les persones preses i els propis presos de Quatre Camins relaten que “les tortures, les vexacions, les humiliacions i els maltractaments a Quatre Camins eren sistemàtics” i que “les denúncies judicials normalment s'arxivaven”. En aquest context, sorgeix l'espurna del motí de l'any 2004. Com a conseqüència de l'amotinament, on va resultar ferit de gravetat Manuel Tallón, subdirector de Quatre Camins, 56 presos van ser traslladats a diverses presons de Catalunya i almenys cinc d'ells van ser dispersats sota el règim FIES a presons d'arreu de l'Estat espanyol. El 5 de juliol de 2004, la Generalitat ja admetia la possibilitat que 26 presos podrien haver estat colpejats pels carcellers de presons

El procés contra els presos amotinats es va dur a terme l'any 2008

abans de sortir de Quatre Camins, ho després d'haver controlat el motí. Els presos afectats parlen de pallisses brutals i de “l'obligatorietat de passar per un llarg pasadís format per carcellers a banda i banda que repartien cops de porra brutals i puntades de peu de manera indiscriminada”. El procés d'acusació contra els presos amotinats es va dur a terme l'any 2008. Disset presos van anar a judici i el veredict va dictaminar condemnes contra set d'ells per un delict d'homicidi en grau de temptativa, set van ser declarats culpables per delictes de lesions i tres van quedar absolts. Alguns d'aquests presos van veure incrementada la seva pena fins a dinou anys de presó, fet que convertia la seva condemna en una cadena perpètua encoberta de fins a 30 anys acumulatius de presó. ◀

Marxa contra les presons a Quatre Camins el 28 d'abril / MARIA ZENDRE

Sara Montesinos
@SaraMMP

La solidaritat amb les persones preses ha originat la convocatòria de diverses mobilitzacions socials arreu del territori amb l'objectiu de visibilitzar el cas i participar de la denúncia col·lectiva.

El 28 d'abril, hi havia convocada una marxa de quatre quilòmetres fins a la presó de Quatre Camins. Una cinquantena de persones es van reunir al punt de trobada a les deu del matí i, tot i que la pluja va impedir la marxa, la concentració es va traslladar fins a les portes del

centre penitenciari. Aprofitant la sessió de visites dels diumenges al matí, les manifestants van repartir fulls volants per informar les famílies de les persones preses que entraven a la presó sobre el cas, mentre es llegia el manifest. Sota la pluja, la concentració va rodejar la presó fins que va poder establir contacte visual amb algunes de les persones privades de llibertat. En aquest moment, es va tornar a llegir el manifest i un antic pres que va viure en primera persona el motí de Quatre Camins va compartir unes paraules de denúncia del sistema penitenciari.

Durant les properes setmanes, es duran a terme diverses accions i manifestacions descentralitzades, tant dins com

fora les presons. El dia 2 de maig, l'Aula Magna de la UB Raval acollirà un acte unitari “contra la tortura, els maltractaments institucionals i la impunitat” organitzat per la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura.

La gran convocatòria, arrencarà el dissabte 4 de maig a dos quarts de sis de la tarda sota el mateix lema que l'acte unitari. La manifestació s'iniciarà a la seu de la UGT de la rambla del Raval, ja que aquest és un dels sindicats que ha donat suport als funcionaris imputats, i acabarà a la presó Model. El mateix dia del judici, 6 de maig, les mobilitzacions continuaran amb una concentració a les 9 del matí a les portes de l'Audiència Provincial de Barcelona.

“Contra la tortura, els maltractaments institucionals i la impunitat”

Durant els darrers mesos, José Solís, testimoni al judici, ha recorregut el territori per explicar la seva vivència personal al motí de Quatre Camins, les represàlies posteriors i el procés judicial. Diversos casals i ateneus d'arreu del país han pogut escoltar el seu testimoni dels fets durant uns actes que s'han combinat amb recitals de poesia, presentacions de llibres i exposicions de cartes i poemes de persones internes en règim FIES. ◀

INFORME 2012 DE LA COORDINADORA PER A LA PREVENCIÓ DE LA TORTURA

El gruix de les denúncies per tortura se situen en l'àmbit carcerari

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura ha volgut fer coincidir la presentació de l'Informe Anual 2012 amb la celebració del judici, amb la voluntat de visibilitzar aquestes pràctiques que -segons denuncien- continuen estant a l'ordre del dia als centres penitenciaris catalans. L'informe, que es presentarà el 3 de maig en dues convocatòries (Col·legi d'Advocats a les 12h i Ateneu Flor de maig a les 19h), és un recull de denúncies i situacions de

tortures i maltractaments. Enguany, el gruix de les denúncies per tortura se situen en l'àmbit carcerari, especialment en les situacions i els règims d'aïllament. També destaca l'augment de denúncies en l'àmbit dels moviments socials i del col·lectiu de persones migrades.

L'informe pretén “evidenciar que les situacions de maltractament i tortura no són fets aïllats o funcionaments erronis de les administracions, sinó una

forma de funcionament de les instàncies de privació de llibertat de l'Estat”, segons ha explicat la mateixa coordinadora. Les dades també han de servir per visibilitzar aquestes situacions, tant a nivell estatal com a nivell internacional, davant d'organismes per la defensa dels drets humans com el Comitè contra la tortura del Consell d'Europa o el subcomitè contra la tortura de les Nacions Unides.

“Durant 64 dies, vaig rebre pallisses diàries a Can Brians”

José Solís ha passat deu anys i vuit mesos a la presó. Va ser condemnat a vuit anys i vuit mesos, però, després del motí, li van afegir dos anys més de condemna. Ha passat més de cinc anys en règim FIES, tot i acabar sent absolt. El 22 de febrer de 2008, va sortir en llibertat. Solís és l'únic testimoni del judici que actualment està en llibertat.

Sara Montesinos
@SaraMMP

Com es va gestar el motí de Quatre Camins?

El motí sorgeix de manera espontània, en el moment que dos carcellers entren a la bugaderia i agredeixen un pres. El fet de veure com colpegen un company genera malestar entre tots. Mentre protestàvem, es van presentar amb una actitud xulesca i provocativa, amenaçant-nos amb durnos a aïllament. Allà, van tornar a agredir-nos i es van endur un altre company. En aquell moment, de manera espontània, va sorgir un acte d'autodefensa legítima, a resultes del qual Manuel Tallón -que en aquell moment era subdirector de règim intern de Quatre Camins- va resultar ferit, sense que la seva vida perillés en cap moment. A més, el dia anterior, jo mateix havia presentat un escrit de denúncia per tortures al fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, José Maria Mena. El pati ja estava fart d'aguantar agressions, el motí va ser un acte de legítima defensa per sortir d'un carreró sense sortida amb contínues agressions per part dels carcellers.

“Sento que, per molt que ens hagin reprimit, no han vençut ells”

Què et va dur a participar-hi i què hi vas aportar?

La meua participació al motí es va basar en les negociacions de sortida i la mediació. Es va decidir que jo era la persona més preparada per poder dur a terme una negociació. Des d'abans del motí, jo ja denunciava per escrit les tortures perquè, dins la presó, vaig exercir l'autodefensa del dret, vaig estudiar molt sobre dret i feia tot tipus de recursos, queixes i denúncies. Per tot això, es va decidir, al pati, que jo era la persona més adequada per parlar. Aquesta mediació va visibilitzar i va donar molta difusió al que estava passant, que, en un principi, no interessava que sortís. Va arribar a tots els mitjans de comunicació. Fins i tot va haver de venir la Montserrat Tura. Això va provocar la investigació de les tortures, que era el que nosaltres reivindicàvem.

Quines han estat les conseqüències del motí?

Després del motí i de les pallisses que ens van pegar allà mateix, ens van entregar als Mossos d'Esquadra, perquè ens volien dispersar. Un agent dels Mossos, en veure l'estat dels que havíem estat torturats, va advertir el funcionari de presó dient: “Al final, els matareu”. Els meus companys també van ser durament represaliats, tres d'ells encara continuen en règim FIES, que ja és una tortura. El FIES és un règim totalment polític, és un règim per a qui se subleva contra el sistema.

I la teua experiència personal?

Durant 64 dies, vaig rebre pallisses diàries a la presó de Can Brians; al mateix temps, van intentar, mitjançant la tortura, que signés declaracions d'autoinculpació o en contra de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans. Ho vaig passar molt malament i, després, va arribar la dispersió. Quan t'envien a altres presons amb un expedient ple de mentides, on diuen que has volgut assassinar un carceller, el pitjor forat d'aquella

presó serà per a tu. A mi, només em quedaven tres anys per complir condemna i els vaig passar en règim FIES. Em van afegir dos anys de preventiu i van acabar sent cinc, dispersat per tots els centres de l'Estat espanyol en cel·les d'aïllament. Només pel fet de denunciar, vaig ser durament represaliat, tot i que, finalment, vaig ser absolt. La repressió, també l'acaba patint la família. En el meu cas, un dia, la meua família es va presentar a la presó per comunicar amb mi i els van dir que m'havien tornat a dispersar, però que no els dirien on era. Això provoca por a la família perquè saben que està rebent tortures i ja no saben si t'han matat o t'ha passat alguna cosa.

Què sents en veure aquestes persones a la banqueta dels acusats?

Sento que, per molt que ens hagin reprimit, no han vençut ells; s'ha descobert que hi ha tortures anteriors i posteriors al motí, que és molt important. La conclusió és que hem tingut capacitat de resistència fins al final del procés. El que jo sento cap a aquestes persones és molta ràbia. Sé

/ MARIA ZENDRE

que no pagaran pel que han fet, seran indultats i ja està. Però, com a mínim, podem visibilitzar les tortures a la presó. El que voldríem d'aquest judici és aconseguir la intervenció d'un òrgan que no formi part de l'Estat, que pogués entrar dins la presó a intervenir sobre el tema

“A l'oficina del Síndic de Greuges em van dir que millor que no anés als mitjans de comunicació”

dels maltractaments. És important tenir un òrgan independent, no com el Síndic de Greuges, on després d'explicar la meua experiència em van respondre que “la tortura s'havia globalitzat” i que “millor que no anés als mitjans de comunicació”.

Tens por?

Por? No, gens, al contrari. Ara mateix, sento molta força i molt d'amor. L'amor és més gran que l'odi i la por. L'amor és el que m'ha permès arribar fins aquí. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

6-7

El president d'ERC homenatja els germans Badia amb l'ultra Josep Lluís Sureda i l'organització xenòfoba UNCat

8-9

L'Autoritat Portuària i l'ambaixada nord-americana reconeixen negociacions per tornar a dur vaixells militars al port tarragoní

DRETS // LES REIVINDICACIONS SOCIALS I LABORALS S'HAN AGERMANAT DURANT LES SIS SETMANES DE VAGA INDEFINIDA

Treballadors i veïnat guanyen la batalla contra **Bus Nou Barris**

Manel Ros

@manelrosalvador

La plantilla de Bus Nou Barris, empresa que gestiona les línies 80, 81, 82 i 83, que recorren el nord de la ciutat de Barcelona, ha aconseguit una victòria important després de gairebé set setmanes de vaga indefinida. La plantilla ha rebut el suport del veïnat en tot moment i, juntament, han connectat la lluita laboral amb la veïnal per reclamar millores en els transports públics.

A principis d'any, l'empresa Bus Nou Barris, creada dos anys abans per transports Sagalés, va al·legar pèrdues econòmiques i va comunicar a la plantilla la intenció de despenjar-se del conveni, cosa que volia dir que tot el que s'havia pactat deixava de ser vàlid. Així doncs, no s'aplicaven els augments salarials, es produïa un augment de la jornada anual de 170 hores, no es cobrava l'antiguitat i no es cobrava la paga extra del març. A més, l'empresa pretenia canviar els horaris i establir torns partits amb 4 i 5 hores entre torn i torn.

La plantilla va reaccionar ràpidament i va convocar aturades parcials. La resposta de l'empresa va ser l'acomodament disciplinari d'un treballador, poques hores abans de començar la primera aturada. Davant d'això, l'11 de març, els treballadors van convocar una vaga indefinida que va mobilitzar el barri barceloní de Nou Barris durant sis setmanes. El 26 d'abril, l'administració, l'empresa i els treballadors van arribar a un acord. Els treballadors van aconseguir la majoria de les seves reivindicacions i van forçar l'empresa a complir el conveni. Com explica Antonio Estrada, un dels treballadors: "Hem aconseguit jornades de vuit hores. En aquest aspecte, guanyarem qualitat de vida".

No obstant això, els treballadors no consideren que la lluita hagi acabat. Continuen reclamant la readmissió del company acomiadat i, a més, es mantenen

alerta després que l'empresa els digués que, d'aquí a sis mesos, podria tornar a revisar l'acord. Estrada recorda que "no és una victòria del tot perquè encara queda un company acomiadat", té molt clar que "la lluita continua".

SUPORT VEÏNAL

"Fora Sagalés, volem TMB!". Sota aquest crit, els veïnats de Vallbona, Roquetes, Ciutat Meridiana i Torre Baró han organitzat la lluita en solidaritat amb els treballadors de Sagalés. El crit uneix la reivindicació veïnal perquè TMB torni a fer-se càrrec del transport d'aquest barri i, allora, la reivindicació laboral que els treballadors passin a formar part de la plantilla de TMB, amb les millores laborals que això suposaria. Des del començament de la vaga indefinida i aglutinants al voltant de la Comissió Laboral de Nou Barris sorgida del 15-M, el veïnat ha participat a totes les manifestacions, accions i protestes al costat dels treballa-

dors. El teixit associatiu d'aquests barris fa temps que denuncia les males condicions del transport públic, que inclou autobusos atrotinats, carretes en mal estat i poca freqüència de pas. Teresa Galadre, veïna del barri i membre de la Comissió Laboral, afirma que "el 81 triga entre 40 minuts i una hora a passar". Galadre també denuncia "la despreocupació de l'administració".

A més de convocar concentracions i manifestacions, les veïnes han aturat diverses vegades la línia 88, que feia serveis mínims, com a mostra de solidaritat amb els treballadors i per reclamar millores en el servei. Saturnino Mercader, un treballador de TMB que ha donat suport a la vaga, afirma que tot el que ha passat li ha recordat molt la lluita de TMB pels dos dies: "Era el mateix, la gent del carrer amb els treballadors i els treballadors amb la gent del carrer". Segons Estrada, el barri ha vist que els treballadors "també reclamàvem coses pel barri". Galadre recorda que "el clima, al

Concentració pel treball digne i contra l'atur a Nou Barris el passat dimarts 30 d'abril / MARIA ZENDRE

barri, és combatiu, però també força explosiu". En aquest sentit, els treballadors han deixat oberta la caixa de resistència per si han de tornar a lluitar. De moment, els han convidat a fer el pregó de La Cultura va de Festa, que tindrà lloc el proper 4 i 5 de maig, una mostra de la unió que ha forjat aquesta lluita. ◀

Nou Barris cabrejada diu prou

La lluita veïnal no s'atura a Nou Barris. El proper dijous 9 de maig a les 19:30h, la plataforma Nou Barris Cabrejada ha convocat una concentració a la plaça de Sant Jaume per exigir la reactivació de les inversions al districte i compromisos polítics que garanteixin la prestació de serveis bàsics com la sanitat, l'educació, els serveis socials o el transport públic.

POLÍTICA // EL PRESIDENT D'ERC HOMENATJA ELS GERMANS BADIA AMB JOSEP LLUÍS SUREDA I ELS ULTRADRETANS QUE VAN DONAR SUPORT A CARRETERO

Oriol Junqueras flirteja amb els Boixos Nois i la xenòfoba Unitat Nacional Catalana

Bertran Cazorla

@bcf_

"A vegades, trobem lligams estranys o sorprenents o curiosos o significatius" en l'enrevessada política catalana. El 28 d'abril, Oriol Junqueras es referia així a la bona relació amb alguns anarquistes que va tenir, als anys vint, el militant d'Estat Català Miquel Badia, que, com a cap de policia de la Generalitat republicana, assotà el moviment obrer. Però les paraules es podrien aplicar al mateix president d'ERC, tan preocupat per la transversalitat que és alcalde de Sant Vicenç dels Horts amb el suport de CiU i ICV alhora: diumenge, entre la setantena de persones que l'escoltaven durant l'homenatge als germans Badia a l'indret del carrer Muntaner on van ser assassinats fa 76 anys, hi havia vells skins, veterans Boixos Nois i militants de la formació ultra que, fa uns anys, s'havia abocat a Reagrupament: la xenòfoba Unitat Nacional Catalana (UNCat).

"El que menys ens hauria de preocupar és quan ens titllen de feixistes", va dir Quim Torra

"El que menys ens hauria de preocupar és quan ens titllen de feixistes", va esgrimir un altre dels oradors, Quim Torra, que es va declarar més preocupat quan el titllen de "somiatriutes" per defensar la independència. El cert, però, és que ho deia davant un auditori molt més ultra que el que deixava entendre el cartell de l'acte, on UNCat no era més que una incòmoda presència en una llista de suports que també incloïa els vells grupuscles Estat Català i els veterans del Front Nacional de Catalunya, així com les JERC i la JNC. S'adherien a un homenatge organitzat per les associacions Germans Badia i Catalunya 1640 i el CADCI.

Al carrer, però, UNCat va ser l'organització que va aportar el múscul determinant perquè l'acte fos molt més con-

D'esquerra a dreta, Josep Lluís Sureda (líder de la facció ultra dels Boixos Nois), Lleó Beltran i Roger Lluís (militants d'UNCat), Oriol Junqueras, Lluís Duran i QuimTorra cantant els Segadors durant l'acte / DIRECTA

Pintades i flors a l'indret on van ser assassinats els germans Badia després de l'homenatge / DIRECTA

corregut que altres anys, quan aquesta organització ultra i Estat Català organitzaven homenatges als Badia per separat. Les JERC, incòmodes com cada any, van enviar-hi un representant "per compromís", segons una de les catorze persones que integren la permanent. La gent de CDC també va ser poca: destacaven l'eurodiputat Ramon Tremosa i l'estret col·laborador d'Artur Mas, Joan Maria Piqué.

La presència d'UNCat, en canvi, era important i començava pel conductor d'un acte on es veien nombroses botes Martens, caçadores bomber, cabells molt curts i patilles llargues. Es va presentar com a portaveu de l'Associació Germans Badia i es va desfer en lloances a Junqueras. El que va ocultar Roger Lluís i Gol és que també és delegat d'UNCat a Badalona i que ha escrit, per exemple, que els catalans han "nascut preparats genèticament" per suportar certes adversitats "i ells -els espanyols- no". El diumenge 28, aquest membre d'un partit que en el passat va saludar l'escissió d'ERC de Joan Carretero va declamar: "Tenim, per fi, un cap de l'oposició que està a l'alçada del que tots volem".

Al costat de Junqueras, de fet, s'hi va aplegar la cúpula d'UNCat, encapçalada per l'ànima del grupuscle des que es va fundar, el 2000, després que Estat Català expulsés els neonazis que l'havien segregat durant la dècada anterior i havien protagonitzat els incidents amb

del qual era "membre destacat". Això escrivia Joaquim Roglà el 1985 a *El Periódico*, que informava que Andreu i un altre neonazi estaven rere la campanya xenòfoba *Fora xarnegos*. Actualment i escudat en una suposada activitat *col·leccionista*, Andreu distribueix parafernàlia militarista, alguna amb simbologia del Tercer Reich, des de la botiga Militarista. El diumenge passat, l'acompanyava el dirigent de les joventuts d'UNCat Lleó Beltran, que en els seus escrits dubta que "gent que va disfressada com si fos carnavaletot l'any esdevingui catalana, per molt que el voluntariat lingüístic (...) s'hi esforci molt", fent referència a la població musulmana.

A banda de la cúpula d'UNCat, entre les assistents ultrs a l'acte també hi havia Josep Lluís Sureda. Aquest veterà dirigent de l'ala ultradretana de Boixos Nois -un dels signants del pacte electoral amb Sandro Rosell que va permetre el retorn dels *hooligans* al Camp Nou i que va causar una forta polèmica al Barça quan Catalunya Ràdio el va destacar el mes de març- va poder homenajar Badia al costat de Junqueras, tranquil·lament.

Junqueras va presentar Badia com un defensor de la llei i l'ordre republicans

I va escoltar, com la resta d'assistents, com Junqueras presentava Badia com un defensor de la llei i l'ordre republicans. "Sempre va estar compromès en la defensa de les institucions democràtiques", va sostenir el president republicà. Des d'aquesta òptica, va defensar tant que Badia participés en la repressió de les revoltes de l'Alt Llobregat el 1932 i que rebentés la vaga de transports del 1933 (fent d'esquirol i conduint ell mateix els tramvies), com que fes detenir un fiscal anticatalanista perquè no li havia agradat la seva acusació en un judici. Mentre Junqueras parlamentava, uns carrers enllà, a la plaça Universitat, milers de persones marxaven contra les retallades. A vegades, els lligams són estranys, sorprenents. Curiosos o significatius? 4

l'esquerra independentista al Pi de les Tres Branques el 1996: Xavier Andreu. "Apareixia ja el 1983 com a *camarada* conferenciant, vestit amb camisa *parda* (la dels nazis), a la seu barcelonina del grup nazi CEDEADE", el de Pedro Varela,

Una setantena de persones van assistir a l'homenatge als germans Badia el 28 d'abril / DIRECTA

Miquel Badia, el 'Capità Collons'

Marc Rude
@marcrude

Som a l'agitada dècada dels anys 30. Els fills de la classe mitjana, exaltats per un nacionalisme sanguini i exclent, es posen camises a joc i reparteixen garrotades contra la militància de les organitzacions obreres. No ens trobem a Munic ni a Milà, sinó a Barcelona. Com que el negre, el blau i el marró ja estan agafats, serà el verd, el color de l'uniforme dels *escamots* de les Joventuts d'Esquerra Republicana-Estat Català (JEREC), traducció

literal dels *squadristi* italians i les seccions d'assalt (SA) nazis.

Miquel Badia i Josep Dencàs són les figures més destacades d'un incipient protofeixisme català, que fermenta dins la facció més dretana del partit de Francesc Macià, Estat Català (EC), formació ideològicament molt heterogènia, creada el 1922, que inicialment aposta per un nacionalisme insurreccional inspirat en la Revolució Irlandesa. El jove Miquel Badia i Capell (Torregrossa, Lleida, 1906) s'enquadra a la branca militar secreta del partit, Bandera Negra, i participa en l'atemptat frustrat contra Alfons XIII el 1925 -complot del

Garraf. Poc després, és empresonat. La fi de la dictadura de Primo de Rivera portarà Macià a treballar per la llibertat del país a través de les urnes i EC es fusionarà amb el Partit Republicà Català, fusió d'on neix Esquerra Republicana de Catalunya. El 1932, el veterà catalanista esdevé president de la reconstituïda Generalitat.

AVENTURES DEL 'CAPITÀ COLLONS'

L'arribada de la República indulta Badia, que, amb el seu amic inseparable, el metge Josep Dencàs, organitza les milícies juvenils de les JEREC com una "força de xoc" a imatge dels camises negres italians. Dencàs i Badia utilitzen els *escamots* per intentar fer-se amb el control del partit i rebenten alguns mitings dels seus opositors interns; tan el sector esquerranista de Companys com els corrents més centristes. El 22 de març de 1933, 8.000 joves uniformats desfilen a Montjuïc en una cerimònia d'estètica nazifeixista que indigna el poble barceloní. El dia següent, al Parlament, els mateixos diputats d'ERC i la dreta de la Lliga denuncien "els nostres petits aprenents de nazi" i les JEREC són descrites com "una organització de tipus feixistic". Badia i Dencàs neguen les acusacions. Mentrestant, aquella mateixa nit, els *escamots* destrueixen la redacció del setmanari satíric *El Be Negre*, que havia caricaturitzat la violència i els abusos dels milicians.

El novembre del 33, Badia trenca una vaga del transport públic i en militaritza el servei amb 7.000 homes de la JEREC. La seva fama d'implacable farà que el mateix Macià el bategi irònicament com el *Capità*

Collons. Però serà després de la mort de l'Avi, el Nadal d'aquell any, quan començarà el breu auge dels nostres pioners del feixisme català. Dencàs és nomenat conseller de Governació -Interior- i Badia, des del març del 34, és el cap de serveis de la Comissaria General d'Ordre Públic de la Generalitat, càrrec que correspon al de l'actual director de la policia.

Servint-se dels *escamots* com a forces parapolicials, el *Capità Collons* comença una campanya de persecució, detencions, pallisses i tortures contra militants de la CNT-FAI, que es cobra algunes vides. L'odi de Badia vers l'anarcosindicalisme, que ve de llarg, no es redueix a un conflicte ideològic i de classe, sinó que té, a la vegada, un contingut xenòfob. Menysprea els que ell anomena "murcianos" o "xarnegos", obrers que, els darrers anys, han immigrat des del sud de l'Estat per treballar a les obres del metro i a l'Exposició del 29, molts dels quals -certament- estan, com la majoria del proletariat català, afiliats a la CNT.

El seu és un nacionalisme sanguini, racial, d'arrel alemanya. Badia i Dencàs beuen de les teories de gent com Pere Màrtir Rosell (1882-1933), que relaciona directament immigració, anarcosindicalisme, degeneració i crim a la seva obra *La Raça* (1930), que pretén fixar "les bases biològiques de la reivindicació nacional catalana". Les JEREC ofereixen al jovent català una organització jeràrquica i militaritzada, formació en la mística nacional, entrenaments de lluita, boxa i tir i l'oportunitat de posar-los en pràctica al carrer. ◀

Una imatge del funeral dels germans Badia

Germans Badia: el com i el perquè

Roger Palà
@rogerpala

Si no ho hem aconseguit en 77 anys, segur que, a hores d'ara, no ens posarem d'acord sobre els Germans Badia. Filofeixistes a la catalana, represors d'obres i rebentavagues? Patriotes de pedra picada entestats a posar pau enmig del caos i la devastació *fallangista*? Probablement, cap d'aquests clics sigui del tot cert i segur que alguna cosa de veritat hi ha en ambdues línies d'investigació. En tot cas, aquest no és el tema que ens ocupa. El tema és un altre. El tema és el com i el perquè de tot plegat. Partim de la base que és lícit que part del sobiranisme democràtic -que creu honestament que els Badia no eren feixistes, sinó simplement "gent d'ordre"- pugui simpatitzar amb la seva figura. A mi no m'hi veureu: sóc del parer que els valors que representen estan molt allunyats ja no de l'esque-

rra, sinó de tot allò que hauria d'impregnar un independentisme plural, obert i transversal. Tanmateix, puc entendre que hi hagi independentistes que els reivindiquin. El que resulta greu és la manera com ho han fet aquest any: de braçat amb una organització d'extrema dreta. Què hi feia, Junqueras, líder del primer partit de l'esquerra catalana, fent un discurs al costat del propietari d'una botiga que ven simbologia ultradretana? Què hi feia, una persona culta i assenyada com l'advocat i editor Quim Torra, patriota i demòcrata de pedra picada, compartint escenari amb caps rapats i gentola de dubtosa filiació? L'organització d'aquest acte ha estat un gran error. I la cosa no ha anat a més perquè cap diari hispanocèntric ha decidit dedicar un titular a Junqueras al costat de la paraula *ultra*.

Més enllà del com, però, hi ha el perquè. Aquesta és la pregunta clau. L'homenatge als Badia s'havia fet cada any i sempre havia passat inadvertit. Per què

justament ara part del sobiranisme ha decidit reivindicar-los amb força? Només hi ha una explicació: a la Catalunya de 2013, s'està lliurant una batalla per les idees. Mitificant els Badia sense matis, la dreta sobiranista elabora un relat en què l'eix nacional i l'eix social no es toquen. Minimitzant els punts de confluència d'aquests dos eixos al llarg de la història i posant l'accent en els seus desacords, els ideòlegs del sobiranisme liberal reforcen les seves posicions en el present, mirant d'ubicar-se com el corrent central de l'independentisme. Tanmateix, la relació entre el catalanisme i el moviment obrer es pot explicar de moltes maneres: hi ha els Badia i Justo Bueno, sí. Però també hi ha el Noi del Sucre, hi ha Macià, hi ha Companys...

Els independentistes d'esquerres haurien de ser conscients d'aquestes manobres. Més enllà de la passió comprensible per un temps i uns personatges històrics, caldrà estar més alerta i no deixar-se aixecar la camisa amb tanta facilitat. ◀

Els germans Josep i Miquel Badia

AIXÍ ESTÀ EL PATI

TERRITORI // L'AUTORITAT PORTUÀRIA I L'AMBAIXADA NORD-AMERICANA RECONEIXEN NEGOCIACIONS PER TORNAR A DUR EMBARCACIONS MILITARS AL PORT TARRAGONÀ

Els vaixells de l'OTAN, rumb a Tarragona

Josep Maria Llauredó
@JosepMLlauredó

El president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, Josep Andreu, va reconèixer, el mes de març, que havia mantingut contactes amb l'ambaixada dels Estats Units perquè la ciutat tornés a acollir vaixells de l'OTAN al seu port. L'aventura militarista local havia quedat aparcada des de mitjans de la dècada passada, gràcies a la tasca de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau. Tanmateix, davant la notícia, les parts que històricament hi eren favorables i detractores ja s'han posicionat. L'Ajuntament ha tombat una moció presentada per ICV-EUiA, on es rebutjava l'arribada dels bucs, amb els vots de CiU i PP i l'abstenció del PSC. L'abstenció del PSC, però, cal matisar-la. Els socialistes, com altres agents no posicionats de la ciutat, asseguren que no els agrada l'activitat i el perill que suposa per a la ciutat, però esgrimeixen l'argument que l'arribada dels bucs de la vi Flota aportará

El vaixell de guerra nord-americà 'Mount Whitney', provinent de l'Iraq, va estar atracat al port de Tarragona l'octubre de 2010 / EDUARD BOADA

10.000 persones van votar contra la presència militar al port de Tarragona l'any 2003

beneficis econòmics al territori. Per evitar l'arribada de les embarcacions, la Coordinadora està elaborant un argumentari contrari a l'arribada dels bucs i prepara accions, a l'expectativa de nous moviments.

VAIXELLS NUCLEARS

Entre els arguments contraris de la Coordinadora, hi ha el fet que el conveni de cooperació per a la defensa entre l'Estat espanyol i els EUA especifiqui que, al

port de Tarragona, "hi podran fer escala vaixells amb propulsió nuclear i que l'escala s'autoritzarà sense sol·licitar informació sobre el tipus d'armes que hi ha a bord". El moviment antimilitarista també argüeix que, a la resta de l'Estat, hi ha ports com el de Cartagena, el de Ferrol i el de Rota que tenen la infraestructura específica per desenvolupar aquesta activitat i recorden que, fa tot just deu anys, 10.000 persones es van expressar a les urnes populars contra la presència d'embarcacions dedicades a usos militars. Avui dia, els dubtes giren al voltant de quins són els interessos que impulsen l'Ajuntament a continuar per aquest camí i

en quin punt es troben les negociacions entre l'autoritat portuària i l'ambaixada.

LA LLUITA DE LA COORDINADORA

El port de Tarragona va acollir vaixells de guerra fins al 2007. L'exalcalde de CiU Joan Miquel Nadal i l'expresident de l'Autoritat Portuària Lluís Badia van ser els responsables que arribessin, amb visites a Washington per acotar els termes de l'arribada incloses. El moviment de rebuig que va generar l'acollida de vaixells de guerra al port tarragonà va ser l'origen, el 1997, de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau, una organització antimilitarista que, avui dia, continua en

L'argument dels 'beneficis econòmics'

L'argument més esgrimit pels sectors partidaris de l'arribada d'aquests vaixells al port és l'increment de beneficis econòmics per a la ciutat. Soldats, oficials i altres passejers -com passejaven anys enrere- pels grans centres comercials i les grans avingudes i consumiran a les empreses que ofereixen serveis a les usuaris del port. De fet, l'ambigüitat del PSC, amb la seva abstenció en la moció presentada per ICV-EUiA, deixa entreveure que, davant la situació de crisi econòmica i d'atur que pateix el territori (vora el 30%), els principis pacifistes tindran poc pes a l'hora de prendre la decisió final, tot i que Tarragona es declarés ciutat contra la guerra fa tot just una dècada. La Coordinadora assegura, però, que aquests suposats guanys no revertiran en la majoria de la població, de la mateixa manera que no ho van fer anys abans.

funcionament. La Coordinadora va protagonitzar els principals actes de protesta, amb encadenaments i altres mobilitzacions, que van tenir un ressò especial arran de la participació de l'Estat espanyol a la guerra de l'Iraq. El 2007, amb el canvi de color al consistori i l'arribada del PSC, els vaixells destinats a usos bèl·lics van deixar d'atracar al port tarragonà. Ara, el 2013, amb el PSC encara a l'alcaldia, caldrà veure què passa. ◀

LA DIRECTA PUNTS DE VENDA

ADRENA
Papeteria Cercles - Pg. de l'Estació 21
BARCELONA - Ciutat Vella
Taller de Músics - Requesens, 3
Icària - Arc de Sant Cristòfol, 11-23
Xarxa Cursum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Local - Gara, 1 bis
La Rosa de Foc - Joaquín Costa, 34
Logofolia - UB Raval, Dm. 10-18h
Quisoc Colom - Rambles
Etnomusic - Bonsucces 6
Quisoc Tablers - Rambles
BARCELONA - Eixample
Quisoc Manu - Napols-Rosselló
BARCELONA - Gràcia
Aldarà - Martínez de la Rosa, 57
Cap i Cua - Torrent de l'Oliva, 99
Intocspai - Plaça del Sol, 19

Talà - Verdú, 12
Papeteria Cercles - Ballen 201
Estanc - Roselló amb Castillejos
BARCELONA - Guinardó
RocaGuinardà - Xiprer 13
BARCELONA - Nou Barris
Casal de Barri de Prospèntat - Plaça Àngel Pestana s/n
Ateneu Popular de 9 Barris - Portlligat, 11-15
Can Basté - Fabra i Puig, 274
BARCELONA - Sant Andreu
Bar La Ura - Corollet, 15
Quisoc Comerç - Plaça Comerç
Quisoc Rambla - Fabra i Puig, 10
Ateneu Llibertari - Corollet, 82
BARCELONA - Sant Gervasi
Quisoc Punt i Coma - Guillem Tell, 29
Quisoc - República Argentina, 233

Quisoc - Tussat, 38
Llibreria Hernández - Passatge Reina Elisenda de Montcada 2
BARCELONA - Sants
Centre Social de Sants - Oribelles, 30
Espai Obert - Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible - Riego, 36
Terra d'Escolars - Premià, 20
Telleria Maleta - Riego, 16
Quisoc Colveres - Sants, 79
Quisoc Francisco - Vilardell Coop57 - Premià, 15
Kotom Club - Rosend Anus, 9
BELLATERRA
Quisoc de Clències de la Comunicació
BERGA
Llibreria La Mafalda - Plaça Viadomat, 21

CALDES DE MONTBUI
Quisoc del Carrabó - Av. P. Margal, 183
Papeteria Can Rosell - Av. Josep Fontcuberta, 118
CARDEU
Quisoc del Centre - Ctra. de Canoves, 4
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
CGT - Ctra. d'Espulgues, 46
Ateneu Popular - Jacint Guerrero, 8
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Uruú - Joaquim Rosal, 22
Quisoc - J. Rosal amb Laureà miró
GANJA
Art Valtailà - Sant Joan, 1
GIRONA
Les Voltes - Plaça del Vi, 2
Quisoc - Plaça Catalunya
Logofolia - U06, D1, 10-18h.

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5
Anònims - Miquel Ricomà, 57
El Raoc Ecològic - Roger de Flor, 86
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
CSO L'astill - Av. Vidreres, 22
Cic - Mare de Deu de Montserrat, 10
Aula de Cultura de St. Josep - Av. Isabel la Catòlica, 32
IGUALADA
Llibreria Cal Raball - Santa Caterina, 17
Uegim - Ptg. Capità Gal, 4
LLEIDA
Can Ramon - Baluard de la Trinitat, 10
Espal Fundació - P. Margal, 26
MANRESA
Mocs - Jocs de la Pilot, 9

MARTORELL
Llibreria Miró - Francesc Santacana, 12
Llibreria Estel - Francesc Massana, 16
MATARÓ
Llibreria Dòria - Pujol, 9
MOLINS DE REI
Barba - Rafael Casanova, 45
PALMA DE MALLORCA
Llibreria Mallorca - Estèssia de Santa Eulàlia, 11
EL PRAT DE LLOBREGAT
Llibreria Drac - Ferran Puig 38
RIPOLL
Gràfic Paper - Progres 27 i Mossen Cirilo Verdagué, 14
RIPOLLET
El Local - Monturiol, 32
SABADELL
Can Capadellana - Comte Jofre 30

SANTA COLOMA DE GRAMENET
Aramatx - Montserrat 3
La Krida - Siclla, 97
Distribuyes - Sant Ramon, 22
SANT BOI DE LLOBREGAT
Bar Sense Nom - Plaça de les Preses, 5
Dixent - Ronda Sant Ramon, 113
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Ateneu - Vidal i Ribas, 23
Teleria India - Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPI
Kusok Dal - Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona
La Creneria - Galícia, 8
SANT PERE DE RIBES
Gabaldà - Plaça de la Font, 2
LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria - Sant 01, 1

SITGES
Quisoc Can Jomet - Major, 6
TARRAGONA
CGT - Rambla Nova, 97-99, 2n
TÀRRAGA
Llibreria Bufavents - Major, 23
Fem Cadena - Av. Barcelona, 81
TERRASSA
Terrassa Respon - Societat, 6
Ateneu Candela - Sant Galetà, 73
VALÈNCIA
Cafè Tendur - Silvia Romeu, 16
Llibreria Sàtil - Danzas, 5
Terra - Baró de Sant Petri, 9
Sondajari - Carrissers 8
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal - Pines, 17
VILADECANS
Llibreria Els Nou Rals - Sant Joan, 19

“Continuarem denunciant el militarisme i la presència de les embarcacions de guerra”

Marc Suanes, membre de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

/ JOSEP MARIA LLAURADO

Josep M. Llauradó
@JosepMLlaurado

Ser a l'OTAN comporta el risc que vinguin vaixells de guerra?

Sí, el que passa és que, normalment, van a ports on tenen els serveis garantits. Aquests vaixells necessiten una sèrie de serveis i els ports han d'estar preparats per a això.

Davant d'aquest perill, la Coordinadora proposa sortir de l'OTAN?

Per suposat. Sortir de l'OTAN, de qualsevol estructura militar; i eliminar els exèrcits, és clar.

Per què trien Tarragona?

Hi ha un fet tècnic, que és el calat. El port de Tarragona és un port industrial que acull petrolers i té una profunditat que no tenen altres ports espanyols; per tant, possibilita que aquests vaixells, que solen ser grans, puguin atracar-hi. L'altra és la situació geogràfica: és a prop de Barcelona, els marines, si baixen, poden fer una escapada a Barcelona o a Port Aventura. Els motius que fan que, després de tants anys sense vaixells de guerra, es torni a proposar són, clarament,

els interessos econòmics, però no de la ciutat, sinó d'uns quants i de determinades empreses que ofereixen serveis al port. L'Autoritat Portuària no n'obté beneficis perquè està obligada a acollir aquests vaixells, però, de tots els serveis que oferirà, sí que n'obtindrà perquè es paguen. A les notícies deien que “el port no guanyarà res, és pel bé de la ciutat”. El debat dels interessos econòmics és un

“Nosaltres no volem que hi hagi vaixells de guerra, ni a Cartagena ni enlloc”

debat buit, no hi ha cap estudi que hagi demostrat que l'arribada de soldats nord-americans o de l'OTAN hagi suposat un benefici econòmic bestial per a la ciutat. No dic que no hagi tingut beneficis pel sector de la cerveseria, els McDonald's o qui gestiona la prostitució per aquí, però no és un benefici real per a la ciutat. I el discurs de sempre: no tots els beneficis econòmics són justificables, ni en moments de crisi ni en moments de bonança econòmica. No hi ha cap estudi real que demostrï que l'arribada d'a-

quest tipus de vaixells hagi portat un benefici econòmic a la ciutat.

Quina importància tindria Tarragona dins els ports espanyols que acullen vaixells de guerra?

Seria un lloc més. També en parlava la notícia: que, ara, el context geoestratègic ha canviat, que ja no hi ha la guerra de l'Iraq... això és mentida. Venien vaixells de guerra abans de la guerra de l'Iraq, durant la guerra de l'Iraq i després de la guerra de l'Iraq. De conflictes, al Mediterrani, sempre n'hi ha. Per què ara Tarragona? Potser els interessa tenir una base. Nosaltres no volem que hi hagi vaixells de guerra, ni a Cartagena ni enlloc.

Acollir aquests vaixells pot ser un perill per a Tarragona en qualsevol d'aquests conflictes?

Jo, la veritat, és que, en guerres i tot això, no hi entenc gaire, però entenc que, quan tens una base, material i infraestructura en algun lloc, ets un objectiu militar. D'aquí a la possibilitat que bombardegin Tarragona per una guerra... ara mateix, queda una mica lluny pensar això. El que sí que em preocupa és la seguretat de totes i tots els que vivim aquí. Recordem, però, que el portaavions

JFK i algun submarí que ha vingut aquí portaven propulsió nuclear, això vol dir que tenen una minicentral nuclear al seu motor, i el que suposa la militarització d'una ciutat. Aquí, a Tarragona, vam aconseguir que el quarter militar marxés i, ara, no només tornarem a tenir armes passejant pel port, sinó també soldats, estiguin de permís o vestits de paisà...

“Quan tens una base, material i infraestructura, ets un objectiu militar”

Quines accions teniu previstes?

Com cada primer diumenge de mes, continuarem denunciant les guerres, el militarisme i, altra vegada, la presència dels vaixells de guerra al port de Tarragona. De moment, esperem a veure com es desenvolupa, però, en tot cas, sí que ens mantenim a l'aguait. Esperem que no tiri endavant i, si el port de Tarragona continua tenint la voluntat que vinguin vaixells de guerra, esperem que sapiguem reaccionar, no només la Coordinadora, sinó totes les persones que no estan d'acord amb l'arribada d'aquests vaixells. ◀

CARA A CARA

L'atur i el repartiment del treball

La darrera enquesta sobre la població activa de l'Estat espanyol xifra en 6.202.700 el nombre de persones aturades i les previsions de futur no són optimistes. Davant aquesta realitat, posem sobre la taula el debat sobre les causes reals de l'atur i els possibles mecanismes per a reduir-lo.

Sí a repartir el treball

Salvador Pueyo
Assemblea Decreixement
@La_Directa

L'atur té una solució realitzable ara i aquí: augmentar el temps lliure de qui ja té feina perquè qui no en té també pugui treballar. Que això és factible es veu perquè ja es fa a molts llocs. Com mostra un estudi recent sobre diversos països, l'Estat espanyol destaca per ocupar la darrera posició pel que fa a repartiment del treball. Les polítiques dels països on sí que hi ha repartiment del treball tampoc no són ideals, entre altres motius, per la manca de repartiment de la riquesa, però el que deixen clar les dades que recull aquest estudi és que hi ha moltes maneres diferents de fer les coses. El repartiment del treball està absent del debat polític que transmeten els grans mitjans. Al seu lloc, el que es discuteix és quines són les millors receptes per reactivar el creixement de l'economia. Fins i tot als països on es du a terme, el repartiment del treball s'acostuma a plantejar com un pegat temporal mentre s'espera la reactivació econòmica. Podem pensar que, al cap i a la fi, el problema de fons és la manca d'activitat econòmica, no? Doncs no.

El PIB per càpita actual de l'Estat espanyol és semblant al de 2003 i superior al de qualsevol data anterior. Si l'Estat espanyol és molt més ric que, per exemple, a finals dels anys noranta, d'on surt la percepció que ara estem molt pitjor que llavors? Doncs del fet que molta gent està pitjor efectivament, però perquè ha augmentat la desigualtat i la incertesa. Ha augmentat la desigualtat entre classes i l'atur desbocat ha fet que la desigualtat també augmentés entre la classe treballadora. A més, els impactes d'aquestes desigualtats econòmiques creixents es canalitzen, en part, en funció de desigualtats socials com la de gènere o la de lloc d'o-

rigen. Durant molt temps, el creixement ha estat concebut com una poció màgica per evitar la conflictivitat social, ja que permetia augmentar els ingressos de la majoria de la població fent que les classes més benestants no únicament no hi perdessin, sinó que fossin les que més hi guanyessin. Ara, però, la poció s'està esgotant i els pactes socials per al creixement han perdut sentit. A la natura, cada cop li resulta més difícil proveir recursos i assimilar residus al ritme que imposa l'economia actual. Un exemple clar d'això és el del petroli, que constitueix la font d'un terç de l'energia primària i és la base de quasi tot el transport de mercaderies.

El repartiment del treball remunerat és una solució directa per a persones en situació d'atur involuntari i també per a les persones que pateixen les conseqüències físiques i mentals d'un excés de feina. A més, elimina una de les principals excuses per a la desigualtat de gènere en el treball no remunerat i dificulta l'ús de l'amenaça de l'atur com a xantatge per mantenir o potenciar activitats econòmiques que destrueixen l'entorn.

/ ALBERT GARCIA

L'atur té solució?

José Iglesias Fernández
Seminari d'Economia Crítica Taifa
@La_Directa

Som milions els que patim el capitalisme com a organització social. L'atur és una peça (relació) indispensable, tant com el cor i el sistema sanguini ho són per a l'ésser humà. El recurs a l'atur és un mecanisme de poder que els capitalistes utilitzen freqüentment per contenir els salaris a nivell de manteniment i reproducció de la força de treball, la precarietat en els contractes que permeten l'ocupació a la carta, un mínim de salubritat en les condicions laborals, i controlar la capacitat de lluita potencial que pot tenir la classe obrera.

Sense aquest instrument, els capitalistes haurien d'apel·lar a òrgans de repressió més dura, com són les forces de seguretat o l'exèrcit en moments d'insurrecció popular. Per tant, l'atur és una arma de repressió psicològica. A més, cal recordar que el capitalisme es troba en un moment històric en què està transmutant les estructures sistèmiques que el conformen: concentració de la propietat privada i disseny de nous òrgans de poder, reconversió dels sistemes de producció i distribució, dels espais d'intervenció (reducció de l'àmbit públic a favor de l'àmbit privat), de la lògica d'acumula-

ció i els mecanismes de repressió, etc. Ignorar aquestes transmutacions condueix fàcilment a pensar en solucions dins del capitalisme com les que estem avaluant críticament. El capitalisme no canvia les seves funcions estructurals, per molt que transmuti el seu model d'explotació i apropiació de la riquesa.

Em semblen inaudites les mesures que es suggereixen per eliminar (o simplement reduir) l'atur mitjançant proclames a favor del decreixement, el consum responsable, la reducció de la jornada i altres tantes propostes bastant esotèriques. Esotèriques en el sentit que no tenen en compte que la revolució de la

El decreixement genera subconsum, i l'evolució d'ambdós elements dins del capitalisme l'únic que desencadenen és atur

consciència és inútil sense una revolució en la distribució del poder. És en base a aquests arguments el que em permeten concloure que són propostes que formen part d'un "fetixisme totèmic", que respecto però no comparteixo.

El decreixement genera subconsum, i l'evolució d'ambdós elements dins del capitalisme l'únic que desencadenen és atur i totes les conseqüències que apareixen amb la pobresa. Hem de sostenir que la crisi, la crítica i la superació de l'estructura capitalista tenen prioritat, perquè la destrucció de la natura és una conseqüència, no la causa de la barrera interior d'aquest sistema.

PERSPECTIVA

Jo (no) sóc la Yoani

Xavier Díez
Historiador
@La_Directa

La possibilitat de sortida a l'estranger de la bloguera i dissident cubana Yoani Sánchez ha propiciat una allau de notícies, entrevistes i lloances. La seva darrera gira, amb caràcter triomfal, va tenir una atenció mediàtica força intensa. De la mateixa manera, el seu bloc, *Generación Y*, ha estat objecte de diversos premis i reconeixements per part de diversos mitjans periodístics, com *El País*, la Fundació Ortega y Gasset o *The New York Times*.

No negaré la qualitat literària, i fins i tot l'interès polític i sociològic del blog i de la bloguera cubana, que ja fa una bona colla d'anys que descriu en termes crítics la realitat del règim comunista caribeny. Fins i tot, qui això escriu, també coincideix en bona part de l'anàlisi que associa l'austeritat comunista amb l'asfíxia existencial que caracteritza els sistemes autoritaris, i les dificultats materials quotidianes, com a detonador de frustracions existencials. Més enllà de les intencions de la col·lega (al cap i a la fi, servidor també fa una bona colla d'anys que exerceix com a bloguer) potser resulta indignant altres fets aliens a les seves intencions.

Certament, el que més empenya de la fira muntada al seu voltant és l'ús polític que se'n fa. Les entrades del seu blog són emprades per desautoritzar un règim (que personalment detesto) per les incomoditats materials, manca de lliber-

tat, ús de la repressió i la censura, i l'ocultació de veus discrepants respecte del país oficial. Tot plegat fa que aquí, amb un gran malbaratament d'energia, s'exploti la dissident cubana per atacar una fórmula d'organització política determinada a fi de contrastar-la amb el suposat món lliure, pròsper i feliç que lloa a la cubana i premia els seus posts.

La nostra hipocresia és de dimensions bíbliques. Com ens recorda l'Evangelí de Sant Mateu (7:3-5), què fàcil és trobar palletes a l'ull aliè! El nostre esplèndid món occidental és ple de dissidents. El nostre fantàstic món pròsper no és capaç d'assegurar una feina digna a sis de cada deu joves, mentre els delinqüents financers desnonen desenes de famílies a diari i empresaris sense escrúpols priven de mitjans de vida a gent honesta i treballadora. La nostra meravellosa societat lliure també es dedica a censurar, perseguir i silenciar aquells qui no combreguen amb la religió del lliure mercat. Amb més o menys qualitat literària, amb més o menys interès polític i sociològic, la dissidència respecte el capitalisme ha de fer front a uns mitjans en mans privades hostils a la crítica (hi ha hagut una escabetejada en la premsa de paper), molts opinadors honestos (com Vicenç Navarro) han estat vetats pels principals mitjans, alguns rapers crítics (com Pablo Hásel) han acabat a l'Audiència Nacional per criticar el cap d'estat, o centenars, milers d'escriptors, periodistes, acadèmics... han vist la seva carrera obstaculitzada per expressar la seva dissidència respecte a la teòrica Disneylàndia que

comporta una terrible divergència social, i molts dels crítics amb el govern actual i els interessos empresarials als quals serveixen som seguits i observats pacientment per inquisidors. Com a Cuba, aquí els dissidents també som vigilats. Com a Cuba, aquí també són violats els drets humans (les privatitzacions dels serveis públics, les retallades en sanitat i educació, la desocupació massiva i induïda, la pobresa també són això, violacions de drets humans).

Efectivament, com bona part dels col·laboradors d'aquest mitjà, no som la Yoani. Probablement mai no ens premiarà *El País*, la Fundació Ortega i Gasset o *The New York Times*. Ningú no ens organitzarà una gira on puguem criticar obertament la submissió al capitalisme prussià, les nostres queixes sobre la dictadura financera o els nostres laments per viure sota el jou dels hereus del franquisme. I, quan llegeixo *Generación Y*, tot seguint les vicissituds d'haver de suportar un règim asfíxiant, no puc deixar de pensar en la meua amiga Dora, qui hagué de fugir amb la seva família de la dictadura txecoslovaca quan tenia quatre anys. Després de retrobar-se, més de 20 anys després amb la seva família txeca, m'explicà un acudit molt significatiu que corria pels carrers de Praga. "En què es diferencia el comunisme del capitalisme? Amb el comunisme, podies criticar el teu cap. Si et ficaves amb el govern, en canvi, acabaves a Sibèria. Amb el capitalisme, et pots queixar tant com vulguis del president. Si qüestions el teu cap, acabes a Sibèria". ◀

/ AKVILE

CANVI DE RUMB

Ocupar i fer el ridícul

Pepe Beunza Vázquez
Objector
@La_Directa

Un grup de persones, la majoria joves, ocupen (ocupem), des de fa ja tres setmanes, el Centre de Salut de Caldes per protestar pel tancament de les vitals urgències nocturnes. Els han arribat comentaris que han estat fent el ridícul.

Mai una persona que denuncia el que creu una injustícia fa el ridícul, al contrari, afirma la seva dignitat de ciutadà lliure i solidari.

Sí que fan el ridícul aquells que, quedant-se a casa, creuen que els problemes s'arreglaran tots sols.

Fan el ridícul els que no volen saber que estem perdent, a marxés forçades, conquestes socials de 40 anys de dura lluita i sacrifici.

Fan el ridícula els que creuen que no és un tancament sinó una reordenació de servei quan, amb xifres falses doncs només compten les visites a domicili i no les visites al centre, ens van fer creure que era un servei molt car. No sé quan costa una vida o la tranquil·litat de saber que prop de casa tens un metge d'urgències, encara que no n'hagis menester mai.

Fan el ridícul els que no volen saber que estem perdent, a marxés forçades, conquestes socials de 40 anys de dura lluita i sacrifici

Defensem una sanitat pública, gratuïta, universal i de qualitat. És un dret humà i, a més, és a la Constitució. El conseller de Sanitat era un dirigent de la sanitat privada. No sé què més ens cal per a entendre quina sanitat vol la Generalitat.

Ens agradaria que el govern municipal aprengué de Tembleque, l'alcalde del qual, del PP, va denunciar als jutges el tancament de les urgències nocturnes, ordenades per Cospedal (poca broma) i que va aconseguir que reobrisin.

Els joves de Caldes, amb la tancada, ens donen un magnífic exemple de sacrifici, intel·ligència i generositat doncs saben que és aquest el camí cap a una societat justa i fraterna. A més, ho estan fent molt bé, col·laborant amb el funcionament del Centre i respectant les instal·lacions, com és lògic.

És estrany que, amb tants habitants a Caldes, només uns pocs participin en aquesta denúncia. Encara diu més a favor dels que ocupen el CAP. ◀

IMPRESSIONS

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Discriminació

Santi Andalús
Lliçà d'Amunt

Aquest matí (28-4-2013) he anat, a títol personal i en solitari, a la concentració que s'ha fet a la presó de Quatre Camins contra la tortura, els maltractaments institucionals i la impunitat, però he hagut d'abandonar-la després que em diguessin que no podia estar-m'hi amb la bandera independentista (amb estel roig!).

Va ser responent a la convocatòria que m'envià per correu la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura que hi he anat, però en vista que no sóc benvingut, els he demanat que m'esborrin de la seva llista.

Jo i la meua ideologia som un i si no he renunciat a ella enmig de la repressió del franquisme no ho faré ara, per res, ni per ningú.

Un dels arguments que m'han donat, era que la presència de la meua bandera era com si hom lluís una bandera espanyola en una concentració independentista.

M'he quedat mort.

En aquell moment, si em punxen no em surt sang, sobretot tenint en compte que el meu fill ha estat apallissat, i de poc que no perd un ull, pels Mossos d'Esquadra, durant una manifestació antifeixista el passat 12 d'octubre, quan un provocador es va infiltrar amb una bandera espanyola.

Els policies que ho van fer anaven sense identificar incomplint la normativa i resten impunes.

La impunitat institucional, una de les consignes de la convocatòria. A veure si al final resultarà que els qui protesten contra la tortura i els torturadors odien la simbologia dels torturats.

És ben trist, encara avui, haver-se de sentir marginat per ser català. ◀

L'esquerra italiana és morta

Josep M. Loste i Romero
Portbou

Lesquerra a Itàlia és morta. No ho dic per Bersani, ni per les divisions al PDI, sinó per un personatge que es pot convertir en un nou Mario Monti, l'home de Berlin per "posar pau" a la península itàlica. Qui és, políticament parlant, Enrico Letta? Quins lligams econòmics té amb Berlusconi? I amb els lobbys neoliberals de Brussel·les? Cal saber que Letta havia estat un jove valor polític de la mítica Democràcia Cristiana italiana d'Andreotti i, de fa poc, forma part de l'exclusiu, plutocràtic i omnipotent lobby neoliberal, Bildenberg. ◀

PENSEM

Banyistes i feixistes

Roger Suso
@eurosuso

Si *Les banyistes* de Picasso representen un trobada entre la *joie de vivre* i *il dolce far niente* en una platja de Biarritz, *L'ascens del feixisme* de R. B. Kitaj n'és la seva versió satírica. El pintor angloamericà va col·locar al centre una banyista grotesca, mussoliana (i armada). La feixista.

La banyista de l'esquerra és la bella víctima. La de la dreta és la clàssica europea comuna contemplant el que està passant sense fer res. O fent la vista grossa. Sense qüestionar-se la submissió total a una líder que concentrarà tots els poders i que eliminarà violentament l'oposició política i social. Picasso completa el quadre amb un far. Kitaj, al seu lloc, hi posa un avió bombarder. També un gat negre. No és res més que l'atmosfera del feixisme creixent a Europa, que incita a desitjos lascius.

La banyista del centre podria ser perfectament Josep Anglada o Nikolaos Michaloliakos. I més. També Beate Zschäpe, l'única supervivent del comando mòbil d'execució de neonazis de Turín.

El pintor angloamericà va col·locar al centre una banyista grotesca i armada: la feixista

gla Clandestinitat Nacionalsocialista (NSU). La de l'esquerra som totes. I la de la dreta possiblement seria la redacció d'algun mitjà que prefereix que es parli ja del Bayern de Munic de Pep Guardiola que del judici a Zschäpe i el debat obert entorn el biaix racista existent i present al centre de la societat i als aparells dels estats. ◀

COM S'HA FET...

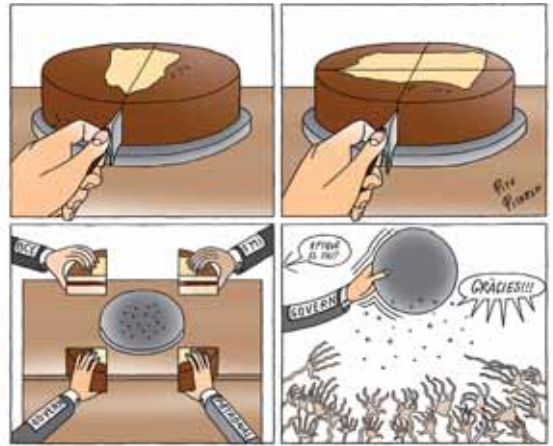

Aquesta setmana, la DIRECTA surt el dijous en lloc del dimecres 1 de maig. A part de ser una jornada de lluita que consisteix en no anar a treballar sinó a la manifestació, cosa que nosaltres també farem, no podríem fer la distribució als punts de venda ni enviar les subscripcions per correu perquè està tot tancat. Així, hem enviat els arxius a imprimir el dimecres a la nit i hem fet la distribució

el dijous. Per motius pràctics i d'immediatesa, hem preferit publicar les informacions relacionades amb els actes reivindicatius de l'1 de maig a la web i tancar les informacions del setmanari el dimarts a la nit. A part d'això, a l'assemblea d'aquest dilluns es va presentar la Núria, que ve a substituir el Carlos a la coordinació d'il·lustració. Benvinguda Núria. Fins la setmana que ve. Salut!

EL RACÓ IL·LUSTRAT

PITU PITARCH

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona

www.directa.cat

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. //

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM?

REDACCIÓ Estirant del fil David Bou **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaderns d'Illacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hiba Arbide, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Salut. Vila **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Tèllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: horta@directa.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PENEDÈS: terrespenedès@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 1

MIRALLS

Josep Maria Fericgla

“La pèrdua del ritus en la societat contemporània ha suposat un gran desastre per a la humanitat”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Monedes amb valor

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 148

DIRECTA 315
2 de maig de 2013

FOTOGRAFIA:
Robert Bonet

A FONTS | NOUS ESTÀNDARDS ÈTICS EN EL SI DE LES INSTITUCIONS

Mesures contra la immunitat de les corruptes

Tretze anys després de l'entrada en vigor del Conveni contra el suborn de funcionaris estrangers, l'OCDE alerta que, a l'Estat espanyol, només s'han dut a terme set investigacions i cap no ha desembocat en una acusació formal. Dades com aquesta han situat la corrupció i el frau com a segona preocupació de la ciutadania espanyola, segons l'enquesta del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS). La crisi econòmica i la inexistència de mecanismes de control han posat en alarma la societat sobre la necessitat d'establir un sistema de govern més íntegre. El fenomen de la corrupció, però, no s'eradicarà sol: requereix una reflexió profunda i l'establiment de mesures que els nostres governs estan esquivant.

Cristina Díaz Paradedá
afons@setmanaridirecta.info

Els dos efectes principals de la corrupció són l'increment de la desconfiança i els costos econòmics. Els casos de corrupció política que han estat d'actualitat aquests últims mesos, com el cas Palau, el cas Urdangarin, el cas de la Sanitat pública o el cas de les ITV, han generat costos per a la societat, que no ha recuperat els diners robats, però sí que ha hagut d'aportar recursos per investigar, processar, jutjar i condemnar les responsables. A més, aquestes trames corruptes han accelerat la desconfiança envers els partits polítics i les institucions, que amb la crisi econòmica ja es trobaven al punt de mira.

Malgrat que, en general, totes som capaces de reconèixer un acte corrupte quan el veiem, l'abús de poder en benefici privat pren formes molt diverses i pot tenir lloc en canals ben heterogenis. La corrupció es pot produir, per exemple, en l'àmbit de l'administració i de les institucions públiques, així com en l'àmbit privat. De fet, els actes corruptes en aquests dos sectors es retroalimenten. En alguns casos, el clientelisme i la connivència entre la societat civil i els mitjans de comunicació poden generar complicitats amb la corrupció. Una altra manifestació de la corrupció, darrerament més popularitzada que mai, és la que està vinculada a les altes esferes de la

decisió política, l'anomenada corrupció política. Però no podem deixar de banda la corrupció que té lloc a petita escala. Aquest espai on el funcionariat públic interactua amb les ciutadanes i on també es donen situacions d'abús de poder a l'hora d'aplicar i d'explicar les lleis i les normatives a les quals està subjecta la població. En síntesi, podem dir que la corrupció no és un fenomen estanc ni rígid, sinó que es pot trobar en molts àmbits i espais d'interacció de la nostra societat.

-
La corrupció no és un fenomen estanc ni rígid, sinó que es pot trobar en molts àmbits i espais d'interacció de la nostra societat
-

Hi ha condicions que poden afavorir la corrupció? Evidentment. I els darrers anys, Catalunya hi ha estat exposada de manera continuada. Les condicions que en faciliten l'aparició estan vinculades a les possibilitats d'enriquiment ràpid, els processos de rendició de comptes febles o la persecució dèbil dels delictes. No és gaire difícil relacionar aquests condicionants amb la situació que ha viscut casa

nostra els darrers anys. Per exemple, un creixement urbanístic a mans d'uns governs –estatal, nacional i local– molt clientelars i un sistema de justícia que no ha respost amb contundència i agilitat davant els casos de corrupció que anaven apareixent.

LLUITAR PREVENINT

Les propostes i les mesures per lluitar contra la corrupció no només han d'anar encaminades a endurir les penes de presó per a les persones que cometen actes corruptes. La corrupció abraça molts àmbits de la nostra societat i, per tant, cal reduir els espais on pot tenir lloc. A més, en el cas que es produeixi, cal fer el possible per detectar-la i eradicar-la amb rapidesa.

Per lluitar-hi, en primer lloc, hem de prevenir. El sistema educatiu hauria de començar a educar l'alumnat sobre els valors de la integritat i l'honestat i, per tant, hauria de denunciar la corrupció i no incentivar-la. Al Brasil, per exemple, des de l'any 2004, es consciencia la societat, especialment la infància i la joventut, sobre els valors de l'honestat i la transparència. La sensibilització per part del conjunt de la societat que en un acte de corrupció hi podem totes també està reforçada per les campanyes que impulsen les organitzacions civils. Transparència Internacional Espanya o Transparens, per exemple, fan xerrades sobre la necessitat d'introduir mecanismes integrals de lluita contra la corrupció.

En l'àmbit de l'administració pública, la prevenció d'aquest fenomen

passa per l'estudi i l'anàlisi dels focus de la corrupció. De manera general, podem dir que la corrupció es dona en l'àmbit de l'administració local en el moment de fer concessions de contractes, requalificacions de terrenys o convocatòries de llocs de feina. O bé, també, en el cicle d'aprovació de lleis i pressupostos. En aquest sentit, la inexistència –tant a Catalunya com a l'Estat espanyol– d'una normativa sobre l'actuació dels grups d'interessos és un problema greu. A la Unió Europea, per exemple, existeix un registre de grups d'interessos i cap lobby pot actuar sense estar-hi registrat. Ara bé, aquest registre no és perfecte i diferents membres de la societat civil ja apunten la necessitat de millorar-ne la regulació. Altres mesures que proposa la Convenció de les Nacions Unides Contra la Corrupció per millorar la integritat del sector públic són les declaracions de béns i conflictes d'interessos, l'adopció de codis de conducta i, evidentment, la sensibilització i la formació en matèria de lluita contra la corrupció.

GARANTIR LA TRANSPARÈNCIA

Un altre element preventiu i dissuasiu de la corrupció és la promoció de la transparència. Segons un informe elaborat per l'Oficina Antifrau de Catalunya, la transparència possibilita una participació més gran en els afers públics, reforça la confiança de la ciutadania en les institucions i augmenta les oportunitats de controlar i rendir comptes a què han d'estar sotmesos els

La ciutadania és testimoni de com els partits polítics i les institucions actuen al servei dels interessos de les elits econòmiques i polítiques, al marge de qualsevol pacte social

Robert Bonet

Les condicions que faciliten l'aparició de la corrupció estan vinculades a les possibilitats d'enriquiment ràpid, els processos de rendició de comptes febles o la persecució dèbil dels delictes

poders públics. L'Estat espanyol és signatari de diverses iniciatives internacionals en matèria de promoció de la transparència, com la Declaració sobre Govern Obert (Open Government Partnership) o la Iniciativa Internacional per promoure la Transparència en l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (coneguda com a IAATI). Tot i així, l'Estat encara no disposa de cap normativa relacionada amb la transparència i l'accés a la informació i els esborranys sobre la proposta de llei de transparència –accés a la informació i bon govern que els darrers mesos s'ha estat discutint al Congrés dels Diputats– han estat molt qüestionats per les organitzacions de la societat civil i per especialistes en la matèria.

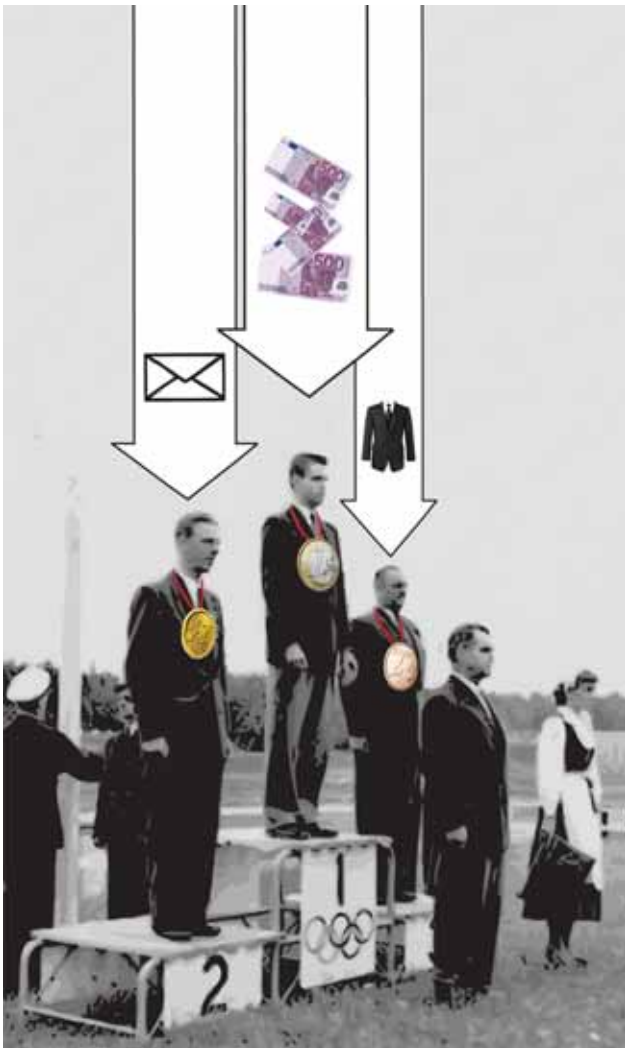
transparent és la reivindicació principal de la iniciativa Open Budget Partnership. Per la seva banda, l'ONG Transparència Internacional ha desenvolupat una metodologia anomenada Sistemes Nacionals d'Integritat i la filial espanyola d'aquesta organització ha mesurat la transparència dels ajuntaments, les diputacions i les comunitats autònomes. Una altra ONG americana, Global Integrity, cada any, avalua el grau d'integritat d'una sèrie de països. I no podem oblidar la reivindicació que fa Publish what you fund en matèria de transparència de l'ajuda oficial al desenvolupament. Cal recordar que, en l'Índex de transparència de l'ajuda oficial al desenvolupament, l'Estat espanyol ocupava la 45a posició de 72 l'any 2012.

Més enllà de les demandes vinculades als índexs i els estudis, també han sorgit iniciatives que, tot i no fer èmfasi directe en la qüestió de la transparència, intenten fer-se ressò de les qüestions públiques que, sovint, són silenciades pels mitjans de comunicació. Els treballs de la Fundació Cívica i les campanyes El BOE nuestro de cada día o Qué hacen los diputados en són una petita mostra, però podríem afegir-ne moltes més.

LA IMPORTÀNCIA DEL CONTROL

Lesclat de nombrosos casos de corrupció a casa nostra palesa que el control i la supervisió de l'actuació pública és poc efectiva. L'entramat jurídic i institucional en què vivim és cada vegada més complex i obsolet. El Tribunal de

El poc interès de les institucions (i dels partits polítics) per promoure la transparència i lluitar contra la corrupció emfatitza la importància que té la societat civil a l'hora de fer pressió i fer aflorar aquests espais foscos que donen peu a la corrupció. Per exemple, la necessitat que el procés de discussió i d'aprovació de pressupostos sigui

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert Juhé

Comptes espanyol i la Sindicatura de Comptes de Catalunya, responsables de fiscalitzar la gestió econòmica dels comptes públics, fan la feina amb retard. Per exemple, l'*Informe del Tribunal de Cuentas sobre la fiscalització de los estados contables de los partidos políticos y de las donaciones percibidas por las fundaciones vinculadas orgánicamente*, emès el març de 2012, correspon a l'exercici de 2007. Davant d'aquesta situació, caldria reformar i millorar les capacitats d'ambdós organismes. De la mateixa manera, podríem referir-nos a l'Agència Espanyola d'Avaluació (AEVAL) o a l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques (Ivàlua), dos organismes encarregats de garantir unes polítiques responsables, eficients, participatives, obertes, coherents –pel que fa la política espanyola– i, efectives, eficients i transparents –pel que fa a la política catalana. Així mateix, l'Oficina Antifrau de Catalunya, l'única institució que vetlla per la integritat del sector públic a l'Estat espanyol, hauria de tenir més recursos i una dimensió proporcional al sector públic que ha de fiscalitzar.

La lluita contra la corrupció també ha d'estar reforçada jurídicament, tant en termes legislatius com judicials. Això vol dir que el Codi Penal hauria d'incloure i adaptar la tipologia de delictes inclosa al Conveni de les Nacions Unides, s'haurien d'endurir les penes establertes al Codi Penal per a la gent corrupta i també simplificar els processos, reduir els terminis i incloure mesures efectives per recuperar els diners sostrets. La coordinació entre els organismes responsables de lluitar contra la corrupció és imprescindible i, per tant, l'Agència Tributària, els cossos i les forces de seguretat i les fiscalies anticorrupció haurien de tenir prou recursos per fer front a la corrupció. A més, la legislació s'hauria d'adaptar als nous temps i s'haurien de modificar diverses lleis, com la llei de finançament dels partits, la llei del règim local, la llei de contractes públics, la llei de l'administració pública o la llei del règim electoral.

No podem oblidar que l'Estat espanyol ha assumit compromisos internacionals en la lluita contra la

Tipificar la corrupció

La Convenció de les Nacions Unides Contra la Corrupció (UNCAC), el principal referent internacional sobre la matèria, proposa que els estats signataris incloguin i tipifiquin com a corruptes els següents tipus d'actes:

Suborn a funcionari del sector públic i dins el sector privat:

Qualsevol promesa, oferiment o concessió de benefici amb l'objectiu que la persona funcionària o empresària actuï o s'abstingui d'actuar en compliment de les seves funcions oficials. De la mateixa manera, qualsevol sol·licitud o acceptació de benefici també és considerada delictiva. Aquest delictes ateny el territori d'un Estat, però també pot ser perseguit fora del territori en cas que sigui comès per una funcionària pública estrangera, un organisme internacional governamental o una persona que dirigeixi una entitat privada.

Malversació, apropiació indeguda o altres formes de desviació de béns:

Qualsevol desviació de béns, fons, títols públics o privats o qualsevol altre element de valor que s'hagi encomanat a una funcionària en exercici de les seves funcions pot ser tipificat com a malversació, apropiació i desviació indeguda.

Tràfic d'influències:

L'abús d'influència real o suposada per obtenir un benefici d'una administració o una autoritat de l'Estat en profit de qui provoca l'acte.

Abús de funcions:

Fer o ometre un acte violant la llei.

Enriquiment il·lícit:

Increment significatiu del patrimoni d'una funcionària pública respecte als ingressos legítims que no es pot justificar de manera raonable.

Encobriment i obstrucció a la justícia:

Encobriment intencionat i retenció de béns com a producte de qualsevol delictes. També quan es fa servir la força física, les amenaces, la intimidació o la promesa d'un benefici a una persona perquè presenti fals testimoni o obstaculitzi la prestació de testimoni o l'aportació de proves.

Participació i temptativa:

Qualsevol tipus de participació en un delictes com a còmplice, col·laboradora o instigadora. També es tipifica com a delictes la intenció de participar en un acte delictiu o la preparació de cara a cometre'n un.

corrupció i que té l'obligació d'adaptar i incloure en la legislació interna les mesures necessàries per complir-los. Aquests compromisos són, principalment, la Convenció de les Nacions Unides Contra la Corrupció (UNCAC), la Convenció de l'Organització Europea de Cooperació i Desenvolupament (OCDE) per combatre el suborn de funcionari públic en transaccions financeres internacionals i la normativa europea en la matèria, marcada principalment pel Grup d'Estats Europeus contra la Corrupció (GRECO) i per l'Oficina Europea de Lluita contra el Fraude (OLAF).

La inexistència, a Catalunya i a l'Estat espanyol, d'una normativa en relació amb l'actuació dels grups d'interessos és un problema greu

Finalment, caldrà abordar la responsabilitat del sector privat en aquest assumpte. Ja hem parlat dels efectes que té la corrupció en les arques públiques, però el sector privat també pot veure perjudicada la seva –tan apreciada– competitivitat. Per tant, l'adopció de codis de conducta, la promoció de bones pràctiques i el compromís per establir unes regles justes en els concursos públics haurien de ser mesures promogudes per les princi-

pals organitzacions empresarials. De la mateixa manera, les administracions públiques haurien de penalitzar les empreses involucrades en casos de corrupció i introduir mesures contra el fenomen de les portes giratòries o del pas de l'alt funcionari públic a les cúpules directives de les empreses i viceversa.

Fins aquí, hem recollit una sèrie de propostes per millorar un sistema que sembla segrestat. La ciutadania és testimoni de com els partits polítics i les institucions actuen al servei dels interessos de les elits econòmiques i polítiques, al marge de qualsevol pacte social. La introducció de nous estàndards ètics en el si de les institucions hauria de servir perquè situacions com les que vivim actualment no es repetissin o, almenys, es puguin detectar, i perquè, més enllà dels interessos partidistes, les regles del joc democràtic siguin clares, estiguin protegides i ens atenyin a totes igual.

Més informació

- Centre Europeu d'Investigació contra la corrupció: www.againstcorruption.eu
- Centre de recursos contra la corrupció: www.u4.no
- Oficina Antifrau de Catalunya: www.antifrau.cat
- Transparència Internacional: www.transparency.org

Josep Maria Fericgla: “La pèrdua del ritus en la societat ha suposat un gran desastre per a

Josep Maria Fericgla (Barcelona, 1955) és psicoterapeuta i doctor en Antropologia Social i Cultural per la Universitat de Barcelona. Reconegut internacionalment pels seus coneixements en psicologia cognitiva i estats expandits de consciència, Fericgla acumula un llarg recorregut dins l'àmbit de la investigació de les experiències extàtiques i del seu ús i la seva funció en les diferents cultures. Ha estat fent treball de camp durant més de nou anys a l'Amèrica Llatina, on ha explorat la relació entre els estats expandits de la ment, la presa de decisions i l'espiritualitat. Després de dedicar gran part de la seva vida a l'ensenyament universitari (Universitat de Barcelona, Universitat de Salamanca i altres universitats i centres a l'estranger), l'any 1997, va decidir abandonar la seva plaça de professor a Salamanca per dedicar-se, quasi exclusivament, a oferir experiències d'estats expandits de consciència d'una manera segura i continguda. Actualment, desenvolupa una de les iniciatives amb més repercussió internacional en el cultiu del món intern i la teràpia transpersonal, els tallers de recreació de la pròpia mort, en el marc de la Societat d'Etnopsicologia Aplicada (S d'EA) que dirigeix i de la Fundació Josep Maria Fericgla. És autor d'una trentena de llibres i articles com 'Els jívans caçadors de somnis'; 'Envejecer, una antropologia de la ancianidad' o 'El bolet i la gènesi de les cultures', i ha rebut diversos premis per les seves investigacions.

En quina situació es troba la relació de la nostra societat amb l'espiritualitat?

Molt dèbil. El nostre món contemporani ha patit dues pèrdues fonamentals irreparables. La primera és la pèrdua dels ritus *de veritat*, és a dir, dels ritus iniciàtics o de transició, com es diuen en antropologia. Els rituals són el nucli fonamental de la vida de les persones i de la vida col·lectiva. Per això, a Occident, no tenim ni idea del desastre que ha estat deixar perdre aquests moments de caos i de canvi no contingut que suposen els ritus, ja que són moments en què es trenquen totes les pautes d'estructura social i totes les estructures psicològiques de l'ego per, després, regenerar-se. Dins dels ritus iniciàtics, hi ha un moment culminant que és l'experiència extàtica, que és una de les set emocions fonamentals de l'ésser humà. L'altra pèrdua fonamental que ha destruït el sentit serè i transcendent de la nostra vida és el contacte amb la mort. El cas és que, si fem desaparèixer un fet ineludible com és la mort, el sentit de la vida s'esvaeix.

Fa anys, es parlava d'estats alterats de consciència. Per què les persones expertes en el tema heu cregut convenient substituir l'adjectiu *alterats* per *expandits*?

Un estat expandit de consciència és un estat de la ment profundament arrelat a l'ésser humà i, alhora, és el nucli de

molts dels valors culturals, tradicionals i actuals. És un estat liminar on s'ensorra la concepció ordinària del temps i de l'espai i on les coordenades fonamentals de l'ego desapareixen. Tractar aquest tipus d'estats de consciència d'*alterats* és una denominació errònia perquè una alteració sempre és un estat anòmal en referència a un punt central. És veritat

–
“El nostre edifici espiritual es va ensorrar fa un segle i mig i, ara, anem buscant com bojós algun marc espiritual on aferrar-nos”
 –

que són situacions una mica diferents, però no deixem de viure-les cada nit quan dormim. Per això vam decidir canviar-ho, primer, per estats *modificats* de consciència, perquè modificat ja no vol dir que hi hagi un estat bo i nuclear i un altre de negatiu i alterat. Però aquest concepte ens continuava grinyolant perquè *modificat* engloba tant estats regressius en sentit patològic –com, per exemple, un atac de deliri o un atac de psicosi o d'histèria– com estats evolutius que

contemporània la humanitat”

ajuden a créixer la persona, com són els estats extàtics, els estats de consciència plena o les experiències catàrctiques. Per això, fa quatre anys, vam decidir canviar *modificats* per *expandits*, per remarcar el seu sentit evolutiu, perquè són estats de consciència on processem molt més que en un estat ordinari i prenem consciència de diferents dimensions de la realitat que ordinàriament no copsem.

Per què la gent busca sotmetre's a aquests canvis d'estat? Què busca la gent en aquests tallers?

Pel centre de Can Benet, hi han passat milers de persones. Aquí ho anomenem *tallers*, però, en realitat, són ritus iniciàtics. Són marcs simbòlics i experiencials on es passa per una dissolució de l'ego i on cada persona es dissol fins on pot, amb l'únic objectiu de regenerar-se. A través dels ritus contemporanis de transformació, es busca una reestructuració que ens permeti superar certs comportaments malaltissos, oferint experiències d'expansió de consciència dins d'un marc controlat. Es tracta d'experiències orientades, per exemple, a dissoldre la por de la mort, que és la principal barrera de l'home per créixer. En realitat, totes les pors són cares d'una única por que és la de morir sense haver viscut ni un sol moment d'integritat amb un mateix. El 50% busca un creixement personal i un cultiu del món intern, ja que aquestes experiències extàtiques tenen un efecte terapèutic molt constatable. El 15% de les persones són metges, psiquiatres, psicòlegs o gerontòlegs que vénen per raons estrictament professionals. Un 10% ve per l'interès concret de viure una experiència d'un estat expandit de consciència i un altre 10% per vèncer la por de la mort o vèncer el dolor del dol. Per últim, hi ha un 3-4% de persones que vénen per resoldre problemes de conductes compulsives com l'addicció al sexe, a la televisió o a les drogues.

“En realitat, totes les pors són cares d'una única por que és la de morir sense haver viscut ni un sol moment d'integritat amb un mateix”

Al segle XIX, Weber va parlar del “desencantament del món”, referint-se a la pèrdua de màgia i de la divinitat pròpia de l'època moderna. Creus que les necessitats humanes de transcendència i d'alliberació han augmentat a mesura que Occident ha optat per la racionalitat científica per sobre de l'espiritualitat de la religió?

Sí. El nostre edifici espiritual es va ensorrar fa un segle i mig i, ara, anem buscant com bojos algun marc espiritual on aferrar-nos. Per això busquem en les religions xamàniques, orientals, índies, zen... L'home sempre ha buscat formes superiors de transcendència perquè forma part de la nostra natura. Els estats expandits de consciència permeten alliberar-se temporalment de la càrrega psicològica, social, simbòlica i corporal que arrosseguem en la vida ordinària. L'es-

piritualitat són tres principis: aprendre a gaudir de la vida per ser feliços (que és el que diuen les religions orientals i també la cristiana, però desdibuixada per conceptes com el sentiment de culpa), estar al servei dels altres i, per últim, estar en contacte amb alguna cosa superior a un mateix; és a dir, viure i sentir que formem part d'alguna cosa molt més gran que el nostre ego i la nostra pell.

Com es viuen aquests estats expandits de consciència en altres cultures?

Aquests períodes rituals estan normalitzats i no tenen res d'estrany. Jo vaig estar gairebé nou anys vivint a l'Amazònia amb grups indígenes colombians i equatorians i, allà, la gent pren *ayahuasca* de manera regular, com una forma inserida dins les seves pràctiques diàries. Quan una persona està molt angoixada, malalta o té una necessitat concreta, demana a un xamà que la cuidi i la guiï durant la seva experiència extàtica provocada per la mixtura visionària de l'*ayahuasca*. I no transgredixen cap norma social perquè es viu un ritual que forma part de la seva societat. De la mateixa manera que, al pròxim orient, també ho és la dansa dervix o sufi, que té segles d'antiguitat i on els individus giren durant hores per alliberar-se del cos.

De què s'ha de curar, la societat occidental?

El problema d'avui dia és que, des de mitjan segle passat, l'únic que es valora és un estat positivista de producció material. Per això estem en aquest món esbojarrat i en aquest país de corrupció que fa vergonya. El cas és que vivim atrapat per les faltes del propi Estat i pel patró consumista de les corpora-

cions multinacionals, que van constrenyent cada cop més la llibertat de l'individu; i llavors ens convertim en nombres a l'hora de votar i consumir. Per això l'home té necessitats d'expansió de consciència per alliberar-se de l'angoixa i dels dolors del cos provocats per aquest sistema capitalista ferotge. La gent busca aquestes teràpies perquè és una necessitat humana tan fonamental com menjar, practicar el sexe, estar en societat o la seguretat temporal (poder preveure que demà estarem tranquils). Per això, com més es constrenyi les persones, més necessitats tindrem per alliberar-nos i escapar-nos de les cadenes del món ordinari. I aquesta és, precisament, una de les causes de la drogadocció.

Creus que ara la gent es droga més que abans?

Sí. La desaparició dels ritus i de les experiències extàtiques són la causa de la gran onada de drogadocció que pateix avui dia la societat occidental. I em refereixo tant a les drogues legals com a les il·legals, ja que és igual d'addictiva la cocaïna i l'heroïna que les benzodiazepines i els barbitúrics que es prenen per dormir. O el cafè. Hi ha milions de persones que no poden anar a treballar si no s'estimulen químicament cada dia amb un cafè. Si una persona acostumada a prendre cafè deixa de fer-ho, els efectes secundaris físics de dolors i acèfàlies són molt contundents. Pel que fa a drogues il·legals, per posar-te un exemple, només al Maresme, hi ha un consum de mig milió d'èxtasis cada cap de setmana. No hi ha cap altre fàrmac que es consumeixi més que l'èxtasi. Fins als anys 70, el moment d'oci era no fer res. Però ara, el lleure s'ha convertit en consum compulsiu de cinema, discos, viatges, botigues i drogues.

FOTOGRAFIES:
David Datzira

Monedes amb valor

Diuen que els 'bitcoins', la moneda alternativa més de moda darrerament, cau en cotització al mateix temps que creixen les seves cerques a Google. Tot i ser una xarxa compartida, distribuïda i no centralitzada, la popularitat de la moneda ha crescut gràcies al seu anonim i quasi secretisme, que ha fet que Wikileaks o ciberactivistes de tot el món la utilitzessin. No obstant això, també ha fet que molts narcotraficants en treguin profit per comprar i vendre droga de manera anònima. Aquest article, però, no tracta de secretismes, sinó del valor social –ben visible– de molts projectes que utilitzen monedes complementàries.

Oriol Agulló
quadersndillacrua@setmanaridirecta.info

El 16 d'octubre de 1934, a Zuric, la Wirtschaftsring-Genossenschaft va posar en marxa la *wir*, una moneda sorgida per crear una xarxa d'ajuda mútua entre empreses que estaven en fallida. La iniciativa, que actualment continua activa i compta amb més de 60.000 empreses adherides que comercien entre elles amb *wirs* –fet que suposa posar en circulació milers de milions de monedes cada any–, ha demostrat que té un impacte macroeconòmic significatiu que ajuda a l'estabilitat de l'economia suïssa, especialment pel sector de les petites i mitjanes empreses.

El miracle de Wörgl

La de Zuric, però, no va ser l'única experiència de l'època. Durant els anys de la Gran Depressió, en van aparèixer centenars als Estats Units, Àustria i Suïssa. Un cas paradigmàtic va arribar el juliol de 1932 a la petita població tirolesa de Wörgl. Michael Unterguggenberger, alcalde del municipi, va introduir una moneda local per fer front al progressiu empobriment de la població i a la desocupació, que assolida el 30%. Unterguggenberger es va adonar que la ciutadania no podia cobrir les seves necessitats per la manca de diners i va introduir els anomenats "bitllets d'assegurament de l'ocupació", un tipus de moneda sense interessos, que perdia l'1% del valor cada mes i es podia convertir en xilings austríacs a una taxa del 98%. Per evitar la taxa, la gent va començar a gastar ràpidament els diners que ingressava i, davant la por que es devalués la moneda, fins i tot pagaven els impostos municipals per avançat.

Unterguggenberger va aconseguir la plena ocupació en un any. Però *el miracle de Wörgl* va morir d'èxit quan més de cent municipis austríacs el van voler copiar i el Banc Central d'Àustria

va pressionar perquè el govern prohibís la moneda. Poc temps després, la pobresa i la desocupació van tornar a Wörgl.

Les monedes locals avui

Les monedes socials modernes van renéixer als anys 80 a Vancouver, el Canadà, amb els Local Exchange Trade Systems (LETS) i, més endavant, amb les Ithaca Hours, un bitllet que es va estendre per l'Amèrica Llatina, especialment a l'Argentina. A Europa, hem vist néixer les *regio* a Alemanya i diverses monedes locals a les *transition towns*. S'estima que, avui, hi ha prop de 10.000 monedes complementàries, moltes de les quals estan connectades a través del Community Exchange Sys-

-

A Catalunya, hi ha més de quinze monedes locals, la majoria vinculades a les ecocarxes que hi ha repartides per tot el territori

-

tem, que disposa de 58 grups regionals. El juliol de 2012, es va fer la primera trobada de monedes socials i complementàries de l'Estat a Vilanova i la Geltrú i, el proper mes de maig, es farà la segona a Sevilla. Passant per la *turuta* vilanovina, a Catalunya, hi ha més de quinze monedes locals, moltes d'elles vinculades a les ecocarxes que hi ha repartides per tot el territori.

Tipus de monedes locals

Hi ha qui les separa en funció de la finalitat amb què han estat emeses i les classifica en vermelles, verdes o blaves. Segons aquesta classificació, les monedes vermelles són les que tenen un impacte social que serveix per impul-

sar l'economia informal, és a dir, perquè el veïnat es faci favors o impulsi bancs del temps o xarxes d'intercanvi; les monedes blaves serveixen per potenciar l'activitat econòmica, és a dir, l'economia formal de la petita i mitjana empresa, amb un cert impacte macroeconòmic, com en el cas del *wir*; en darrer terme, trobem les monedes verdes, que són les que es creen per promoure comportaments ecològics. Un exemple va ser la targeta NU-Spaarpass de Rotterdam, en circulació entre els anys 2000 i 2002, a través de la qual la ciutadania comprava en uns comerços ecològics adherits i obtenia descomptes per les botigues adherides o pels transports públics.

Fomentar-ne l'ús

La majoria de monedes es basen en les oficials, però estan incentivades. Mantenen una equivalència d'1 a 1 entre el valor de la moneda social i l'oficial,

Les monedes locals permeten disminuir la dependència dels diners emesos pels bancs centrals -
Nonstopco-op

però es penalitza el canvi a la moneda oficial o es bonifiquen les compres amb monedes locals a través de descomptes. N'hi ha d'altres que, com a Wörgl, aposten per l'oxidació, és a dir, perquè els diners vagin perdent valor amb el temps, per impulsar la circulació ràpida.

La 'toreke'

L'any 2010, l'Ajuntament de Gent, a Bèlgica, va preguntar al veïnat de Rabot-Blaisantvest, una zona marginal i empobrida de la ciutat, quines necessitats calia cobrir pel barri. La gent es va decantar pels espais verds i els horts urbans. Amb aquesta demanda, l'Ajuntament va llogar uns horts urbans, que el veïnat havia de pagar mitjançant una moneda local, la *toreke*. Per aconseguir la moneda, s'havia de fer treball voluntari en activitats com la neteja o l'enjardinament dels carrers, cosa que donava dret a pagar el lloguer dels horts i servia per intercanviar productes ecològics, comprar bitllets de transport públic o aconseguir entrades pel cinema del barri. Actualment, el projecte es finança amb el pressupost que abans es destinava als serveis que fan les veïnes –prop de 50.000 euros– i s'ha calculat que cada euro invertit a través de *torekes* té un impacte tres vegades més gran que amb la moneda convencional.

Les 'palmas'

Després de comprovar que la majoria de les persones de les *faveles* compraven fora d'aquest espai, el banc comunitari Banco Palmas del Brasil va posar en marxa, l'any 2000, les *palmas*, una moneda que volia impulsar la circulació de diners dins la *favela* per augmentar el poder del comerç local i generar ocupació i ingressos. Per fer-ho, van promocionar l'obtenció de crèdits en *palmas* per engegar petits comerços conduïts per residents i fer que es consumís dins les *faveles*. El projecte va tenir èxit i el govern brasiler va entendre que incentivava econòmicament una zona on no arribaven els reals, la moneda oficial del Brasil. Actualment, el país compta amb 103 iniciatives de monedes com les *palmas*, promogudes per l'administració a través de la Secretaria Nacional d'Economia Solidària del Ministeri de Treball i Ocupació.

D'on vénen els euros?

Els diners que presten els bancs no són els que les persones han deixat en dipòsit. Els bancs no creen diners ni dels beneficis ni dels dipòsits, sinó de la promesa de les persones de tornar els diners. Quan signem un préstec, ens comprometem a tornar els diners que ens han deixat amb un interès. El banc inventa uns diners dels quals no disposa i escriu la xifra al compte de la persona prestatària. Cada vegada que els bancs fan un préstec, multipliquen diners que no existeixen. Un banc, però, no pot crear diners, és el sistema bancari el que ho fa i, a través dels bancs centrals, s'imprimeixen bitllets que se cedeixen a les entitats perquè puguin donar diners a les persones que en vulguin treure. Cada banc central decideix quin tant per cent de diner fan cal tenir a la caixa. Als Estats Units, és un 10%; a Europa, és un 2%, i, a la Gran Bretanya, legalment, no han de guardar res. Així doncs, si tothom vol diners al mateix moment... hi ha un problema: no hi ha prou diners.

ANDREU HONZAWA POLITÒLEG, TREBALLADOR DE LA FUNDACIÓ SOCIAL TRADE ORGANIZATION (STRO) I EXPERT EN MONEDES COMPLEMENTÀRIES

“És prioritari que els diners que gasten les administracions s'inverteixin en l'economia local”

Pau Barrena

Quina és la tasca de STRO?

Fa projectes de monedes complementàries a través de la cooperació internacional i de la recerca i el desenvolupament de sistemes de microfinances.

Quins projectes ha desenvolupat?

Principalment un software, Cyclos, que permet que qualsevol persona creï una moneda. La idea és que tots els projectes que faci STRO passin per aquesta plataforma. Ara, però, estic fent un projecte europeu per impulsar monedes socials com a polítiques de promoció econòmica i de l'ocupació.

Com es desenvolupa un projecte de moneda social com a política pública?

Promovent el comerç local perquè la inversió de l'administració tingui més impacte en l'economia de la localitat. En temps de crisi, seguint la lògica keynesiana, el sector públic ha de gastar. Com més inverteix, més diners té la gent i més pot gastar. En un comerç globalitzat, és prioritari que els diners que gasten les administracions s'inverteixin en l'economia local.

No es mostren reticents les administracions?

Que l'Estat gastin en monedes locals i accepti el pagament d'un import en aquest sistema és difícil, sí. De totes maneres, hem aconseguit que, a Brixton i Bristol, a Anglaterra, una taxa pública es pagui a través d'un software que hem desenvolupat.

-

“Anem cap a la convivència de dues monedes, una de local per als productes locals i una de global per als productes globals”

-

Això és legal?

Sí, és un sistema similar als vals de menjar que es donen a molts països. El primer que fem és veure quin mecanisme legal existeix i proposar una solució o una altra. Trobaríem exemples a ciutats com Toulouse. Allà, el projecte Sol Violette permet que una part del Pirmi, és a dir, del subsidi que reben les

persones en desocupació, es rebí amb moneda local. Si hi ha voluntat política, es pot fer.

Com convenceu les administracions perquè ho facin?

Si parles de monedes alternatives, no et miren amb bons ulls perquè les lleis diuen que el Banc Central Europeu és l'únic que està autoritzat a emetre monedes. En canvi, si els parles d'un sistema de pagament digital innovador per al desenvolupament econòmic i de l'ocupació que utilitza les TIC, ho reben millor. En realitat, faràs el mateix, però ho plantejges de la manera que ho volen sentir.

Sempre parlem d'utilitzar monedes complementàries a les convencionals?

Sí, penso que anem cap a la convivència de dues monedes, una de local per als productes locals i una de global per als productes globals. La nostra opció és implementar monedes per sectors o regions.

Hem de tornar a la pesseta, doncs?

No, cal conèixer com s'emeten i quin model de diner tenim. Hi ha monedes de crèdit mutu, monedes que es basen en matèries primeres, monedes de valorització local o monedes basades en euros. Hi ha diferents models de monedes i d'emissions de moneda. Les complementàries s'emeten i es basen de manera qualitativament diferent a l'euro i, des d'STRO, potenciem sistemes adaptats a realitats locals concretes.

Es tracta d'utilitzar menys l'euro?

Sí, serveixen per reduir la nostra addicció als euros. Tenim una gran dependència de les monedes d'uns bancs centrals que especulen amb els nostres diners i ens controlen. Difícilment podem eliminar la dependència dels grans organismes financers mundials, però sí que podem disminuir-la a través de comunitats amb sistemes monetaris propis.

Això pot ser una solució a la crisi de l'euro?

No es tracta de quedar-se dins l'euro o no; quan els euros es redueixen, les monedes complementàries serveixen per mantenir l'activitat econòmica de la regió, cobrir necessitats bàsiques i fer de *buffer* de l'economia de la zona. Des de STRO, volem implementar l'ús de monedes basades en euros per canalitzar els diners en un sistema de pagament digital que doni liquiditat als mercats en recessió.

És a dir, per fer arribar més diners aquí?

Exacte. Si poséssim més diners al sud d'Europa, això aniria molt bé als països com Itàlia o l'Estat espanyol, ja que hi hauria més diners i s'activaria l'economia i l'ocupació. No obstant això, no va tan bé als països del nord d'Europa, ja que faria pujar la inflació, és a dir, els preus. A través d'aquest sistema digital, el que faríem és crear una bonificació temporal per comprar als països en recessió i, així, activar les economies del sud d'Europa fins a tornar a l'estabilitat econòmica.

Casa

FOTOGRAFIA: Robert Bonet

Què és una casa? Un recer, un refugi, un lloc de sortida i d'arribada. Una porta, un camí entre el *dins* i el *fora*. Un lloc on tornar, on aixoplugar-se. Una casa com una mare. Una casa digna és una necessitat i un dret.

Una casa és el lloc on em llevo i on dormo, on recordo que sóc al meu lloc. On creixo i on acudeixo. A casa, hi trobo un avi, un germà, una companya, les restes de l'esmorzar, roba escampada, un perfil de llum, una engruna o una sabata.

Però les cases han esdevingut espais de guany, objectes de benefici. Habitatges com a mercaderies, estendards, uniformes, mecàniques, en formes d'edifici vertical i adossades. Deshumanitzades i, fins i tot, deshabitades.

A Catalunya, hi ha 80.000 habitatges nous i buits a principis de 2013: expressió de l'absurd, del dolor i de la ràbia. *Habitables* sense habitants. La ignomínia d'una necessitat

bàsica en mans del lliure mercat, que mostra de manera obscena greus estralls ecològics i ambientals, que ensenya la cobdícia del benefici empresarial immediat i que ha deixat la devastació com a rastre.

Entre esquelets de formigó i persianes tancades, s'alça una casa de fusta i mantes.

Sobreviure és una activitat no domesticada, tossuda i incipient, contra l'abandó, contra l'oblit, contra els desnonaments, contra l'atur, contra la pobresa, contra l'expulsió.

És per això que, enmig de l'opulència i els vestigis d'un amarg festí d'edificis despallats, s'aixeca una casa feta de fusta i plàstics, recoberta de mantes, que, insolent, crida que existeix, com una tara, en el gris del ciment.

Una casa és un lloc on llevar-se i calçar-se. Una casa és un lloc des d'on aixecar-se.

Judit Font

RODA EL MÓN

14-15

La nova llei d'immigració dels EUA mobilitza els col·lectius de migrants, que la qualifiquen d'"absurda i ridícula"

16

Black Monday: una lluita ciutadana contra la corrupció governamental a Uganda

ORIENT MITJÀ // ELS GERMANS MUSULMANS PACTEN UNA AMNISTIA ENCOBERTA AMB LES FIGURES DE L'ANTIC RÈGIM PER FACILITAR LES INVERSIONS

El pragmatisme econòmic frena la justícia 'revolucionària' a Egipte

Marc Almodóvar
El Caire (Egipte)
@egiptebarricada

El somriure del faraó ha generat enrenou a Egipte. El 13 d'abril de 2013, Hosni Mubarak va tornar a comparèixer davant dels tribunals de l'Acadèmia de Policia. Mubarak reapareixia després que, el 12 de gener, el tribunal de cassació egipci acceptés les apel·lacions presentades per l'exdictador, on reclamava la repetició del judici en el qual havia estat condemnat com a responsable passiu de la mort de més de 800 manifestants durant l'alçament popular del gener de 2011. L'aparència de l'exdictador era completament diferent a la que va mostrar en ocasions anteriors. El somriure que dibuixava la seva boca davant les càmeres neguitjava l'opinió pública, que debatia sobre les raons de l'aparent felicitat del rais.

Dos dies després de comparèixer davant dels tribunals, Mubarak va mostrar el perquè d'aquell somriure. El tribunal penal del Caire va ordenar el seu alliberament en el cas de la mort de manifestants. Segons el jutge, el període màxim de reclusió preventiva, de dos anys, havia expirat i, per tant, no hi havia cap impediment legal per l'alliberament. El 20 d'abril, Mubarak va assolir una nova ordre d'alliberament per la prescripció de la presó preventiva en un cas de corrupció i tràfic d'influències. Mubarak, però, continuarà sota presó preventiva per la investigació de dos casos més.

SENTÈNCIES REVOCADES

Quan, el novembre passat, el president Mursi va destituir l'antic fiscal general, Abdel Maguid Mahmoud, i el va rellevar per Tallat Abd Allah, els Germans Musulmans van argumentar que ho feien per assegurar el restabliment de la justícia i

Hosni Mubarak davant el tribunal de l'Acadèmia de Policia el 15 d'abril d'enguany / MAHER ISKANDER

l'ajusticiament de l'antic règim. La veritat s'ha mostrat força més tossuda. Des que Abd Allah ocupa el seient de la fiscalia, almenys una quinzena d'exministres i figures de l'antic règim han vist revocades les seves sentències judicials, s'ha forçat a repetir els judicis o s'han anul·lat les ordres de presó preventiva o embargament de capitals. Tan sols un mes després d'arribar a l'oficina, es van alliberar les dues primeres figures. Els tribunals van revocar la pena de set anys de presó que pesava sobre Anas el-Feki (exministre d'informació en temps de Mubarak) per malversació de fons públics i van donar la llibertat condicional a Safwat el-Sheriff (darrer secretari general del Partit Democràtic Nacional de Mubarak) amb una fiança sis mil vegades inferior a la quantitat per la qual va ser processat. Recentment, els tribunals també van aixecar els embargaments econòmics a 23 homes de negocis vinculats a l'antic règim, entre els

quals hi havia els fills de Mubarak. El tribunal penal del Caire defensava la decisió amb l'argument que "l'economia del país està col·lapsada i donar suport l'embargament només ho empitjora".

EL PREU DE LA RECONCILIACIÓ

Després del fracàs de la Interpol per lliurar els fugitius corruptes a Egipte, a principis d'any, els Germans Musulmans van reprendre el procés de reconciliació amb les figures de l'antic règim i van accelerar la redacció d'una proposta de llei. La nova legislació, que modificava la llei presentada per la Junta Militar un any enrere, va ser aprovada pel consell de la Xura, el senat egipci, el 10 de febrer. La nova legislació proposa la immunitat judicial de les figures corruptes de l'antic règim i facilita el retorn dels fugitius al país a canvi del retorn de part dels diners robats. Tot sense haver de tornar a passar pels tribunals. En el cas dels fugitius amb sentèn-

cies fermes, es repetiran els judicis, però no s'obligarà a la persona encausada a comparèixer davant la justícia. Els processos seran monitoritzats per un comitè de caràcter polític, sense supervisió judicial. L'objectiu és clar: atraure inversions i generar confiança en l'economia egípcia. Així ho expressaven responsables jurídics del senat egipci. Hussein Sabour, president de l'Associació Egípcia de Negocis, aplaudia la iniciativa amb entusiasme: "És el que fa temps que exigim al govern; els homes de negocis necessitem sentir-nos segurs per poder invertir sense l'amenaça de ser perseguits legalment".

Els tribunals han aixecat els embargaments a 23 homes de negocis vinculats al règim de Hosni Mubarak

Almenys una vintena de figures del règim Mubarak haurien mostrat interès per atènyer-se a la nova llei. Entre elles, trobem el magnat Hussein Salem, que continua vivint al seu amagatall madrileny després que el Tribunal Constitucional espanyol es negués a lliurar-lo a la justícia egípcia. Salem s'hauria mostrat disposat a lliurar 2,2 milions d'euros a canvi que es posés fi a la seva persecució jurídica, amb sentències que sumen més de vint anys de presó, i es facilités el seu retorn al país. Salem afirmava que aquest és el valor de la meitat de les seves propietats, tot i que, tan sols en evasió fiscal, se li reclama més de sis vegades aquesta xifra. L'home de negocis, en una intervenció telefònica a la televisió egípcia, va mostrar el seu agraïment descrivint Mursi com un president "misericordiós i just" i assegurant que pregava pel nou president i donava suport al nou sistema sorgit de la revolució del 25 de gener. 4

EUA // LA NOVA LLEI D'IMMIGRACIÓ PREVEU QUE LES PERSONES INDOCUMENTADES QUE PUGUIN ACREDIR UNA FEINA ESTABLE HAGIN D'ESPERAR TRETZE ANYS PER ACCEDIR A LA CIUTADANIA

La traïció d'Obama

Laia Gordi
San Francisco (EUA)
@miravent

Maria Hernández desprèn l'alegria i la força de les dones llatinoamericanes. És físicament forta, amb els braços amples com el somriure i la mirada i les mans carneses, però, quan s'asseu a parlar d'immigració, una expressió de cansament li travessa el rostre. "Nosaltres no vam creuar la frontera, la frontera ens va creuar", diu la coordinadora de Mujeres Unidas y Activas (MUA) de San Francisco, un col·lectiu que aplega centenars de dones migrants i crea grups de suport psicològic, legal, polític i alimentari, si cal. "Jo no conec ningú que volgués venir, però la gent prefereix morir per intentar millorar les seves condicions de vida que no pas no haver-ho provat mai. Així és com mor la nostra gent a la frontera", sentència.

El govern dels EUA invertirà 5.000 milions de dòlars per assegurar les fronteres durant els propers deu anys

L'any passat, a la frontera entre els Estats Units i Mèxic, hi van morir 477 persones indocumentades, segons fonts oficials. Es tracta de la xifra rècord dels últims deu anys, malgrat l'augment exponencial del nombre d'agents sobre el terreny (fins a 22.000) i la caiguda de les detencions als nivells més baixos dels darrers 50 anys. La intensificació de la persecució policial de les persones que intenten creuar la frontera durant l'administració Obama hauria obligat les indocumentades a travessar la frontera per zones més remotes i perilloses. Les migrants moren assassinades per les mateixes màfies que les haurien de fer passar; o de gana i de set, abandonades al desert pels traficants,

anomenats *coyotes* o *polleros*, quan passen amb camions plens de gent amagada. Homes, dones i mainada, sense distinció, intenten passar la frontera; famílies senceres i dones embarassades que busquen la ciutadania pels seus infants. "Moltes d'elles han estat violades i continuen sent violades" pels coiots, explica Maria.

El 16 d'abril, l'anomenat *grup dels 8* -una comissió integrada per membres del Senat dels Estats Units- va presentar al Congrés nord-americà la proposta de reforma de llei d'immigració. Un document de més de 800 pàgines, esperat i reclamat per amplis sectors de la societat, sobretot per la comunitat hispana, que, de fet, amb el seu vot, va reelegir Obama a les darreres eleccions presidencials. Segons el president, la nova llei hauria d'assegurar un camí cap a la ciutadania pels onze milions de persones indocumentades que viuen als EUA i, per tant, protecció davant les discriminacions civils i els abusos laborals i personals que pateixen moltes d'aquestes persones diàriament. La llei, però, ha estat una gran decepció per als col·lectius de

migrants, que la troben "absurda i ridícula". Mentrestant, els grans mitjans de comunicació nord-americans l'estan celebrant com una oportunitat -equilibrada amb altes dosis de seguretat fronterera- per a les migrants.

La llei ha decebut els col·lectius de migrants, que la troben "absurda i ridícula"

"És un camí molt llarg i molt injust. Ho estan posant molt difícil per evitar que la comunitat tingui el dret de ser ciutadana i de votar a les eleccions", diu Laura Melgarejo, coordinadora de l'organització de migrants Poder. La proposta de llei de l'administració Obama estableix que, a partir del moment que s'aprovi, les persones indocumentades que compleixin certs requisits (bona conducta, feina continuada als EUA, etc.) podran sol·licitar la residència, que obtindran només al cap de deu anys. Després de tres anys més, podrien obtenir la ciutadania. Tot el pro-

Desenes de milers de persones van sortir al carrer per exigir una reforma migratòria integral i per la fi de les deportacions el 10 d'abril. A la fotografia, la manifestació d'Atlanta / JOHN BAZEMORE

cess de legalització, però, està supeditat al manteniment de les fronteres fortament militaritzades i s'estableix que el 90% de les persones que intenten passar-les de forma irregular han de ser detingudes. Això vol dir que, si d'aquí deu anys s'estableix que les fronteres no han estat assegurades degudament, tot el procés es paralitza. El govern dels EUA invertirà 5.000 milions de dòlars per assegurar les fronteres durant els propers deu anys.

"Amb tant de temps, es poden produir molt canvis legislatius; no és una proposta comprensiva amb la comunitat; les organitzacions volem una legalització més ràpida i per a tothom, no només per aquells que poden demostrar que tenen feina", continua Laura, que assegura que la inversió fronterera és "absurda". "Per entendre què està passant, s'ha d'enten-

Als EUA, hi ha onze milions de persones indocumentades / ALAN DIAZ

FIM
14 a FIRA DE MÚSICA AL CARRER DE VILA-SECA
www.firacarrer.cat

VINE A DESCOBRIR L'ORIGEN DELS GRUPS DEL DEMÀ.

EXTRAPERLO JOSE DOMINGO PUNTÍ NOTHING PLACES
JOSELE SANTIAGO & VERY POMELO SALVAJE MONTOYA
EGON SODA MIQUEL SERRA LA MÁLAGA UNIVERS

I MOLTS MÉS!

Estrella
Damas

3 i 4 de MAIG
TARGETA FIM 3€

#FIMVILASECA / FIMVILASECA

Organitzada per:

Patrocina:

dre la veritable raó política de la immigració, que és als països d'origen. Les onades d'immigrants no s'aturaran encara que es blindin les fronteres. La gent no deixarà de venir a buscar una vida millor perquè l'arrel del problema són les polítiques de tractats de lliure comerç dels EUA, que han arruïnat i desplaçat milers de camperols a Mèxic i a d'altres països. Com que no canviaran aquestes polítiques, la gent continuarà venint per falta

“No pots accedir a serveis socials, però el govern et dóna un número perquè els puguis pagar”

de diners i de feina i les morts dels nostres germans immigrants augmentaran”, conclou. Segons múltiples estudis, inclosos documents de les Nacions Unides, el Tractat de Lliure Comerç de Nord Amèrica (NAFTA), segons les seves sigles en anglès, firmat el 1994 entre els EUA, Mèxic i el Canadà, ha incrementat el

nombre de treballadores indocumentades dins el sector de l'agricultura dels Estats Units en una mitjana d'un milió i mig de persones; les corporacions agrícoles nord-americanes han augmentat les seves exportacions a Mèxic per un valor de 6.800 milions de dòlars.

Maria Reyes, presidenta de Mujeres Unidas y Activas, ho té clar: “Tinc dret a la ciutadania perquè he pagat impostos durant quinze anys en aquest país i no tinc manera que em tornin aquests diners. No m'estan donat res gratuïtament! Si s'ho miressin bé, veurien que el país ha crescut gràcies a la mà d'obra barata que treballa a les cuines, a les cases, al camp; que se sacrifica i cobra menys; que deixa la família enrere per venir aquí; que manté l'economia d'allà i la d'aquí. No m'estan regalant res”. “És una ironia del sistema”, diu la seva filla Clàudia Reyes, organitzadora comunitària de MUA, “no pots treballar (perquè ets indocumentada), però et donen un número per pagar els teus impostos i treballar. El govern sap que som aquí! No pots accedir a serveis socials, però el

Els centenars de migrants que creuen Mèxic de sud a nord damunt el tren conegut com 'La bestia' sovint són objecte de robatoris i extorsions per part de les màfies / IRINEO MÚJICA

govern et dóna un número perquè els puguis pagar. Estar aquí és un dret que tenim”, conclou.

El govern dels EUA ha admès que l'economia nord-americana necessita la mà d'obra barata migrant, que no pren llocs de treball a la població nativa perquè està més qualificada –té el batxillerat– i exigeix més sou. En aquest sentit, la proposta de llei preveu l'ampliació dels visats anomenats *hostes*, que permeten convidar una treballadora per fer una

“Les persones que arriben no coneixen els seus drets, sovint són analfabetes... i les espanten”, continua Maria Hernández. Un dels casos més coneguts es va produir a les obres de reconstrucció de Nova Orleans, després del huracà Katrina. Les treballadores vingudes de l'Amèrica Central, un cop expirat el seu visat, no cobraven i vivien en barraques. Recentment, MUA va guanyar als tribunals el cas d'una dona peruana que va viatjar a San Francisco per treballar-hi durant tres mesos amb una família i va ser-hi retinguda durant vint anys. Tenia prohibit sortir de casa, parlar amb el veïnat o menjar el mateix que la família. Ara mateix, estan treballant en un altre cas similar.

“Si la proposta tira endavant tal com està, incrementarà la por dins la nostra comunitat”, diu Laura Melgarejo, “les deportacions, les separacions de les famílies i els abusos continuaran”. “Per això, continuarem lluitant per una oportunitat humanitària per als onze milions de persones, perquè no hagin d'esperar quinze anys per ser ciutadans”, conclou l'activista de Poder. Desenes d'organitzacions promigrents i veïnals de San Francisco s'han aplegat sota la plataforma San Francisco Organizing Project per defensar els seus drets i organitzar mobilitzacions conjuntament. ◀

El govern ha admès que l'economia dels EUA necessita la mà d'obra barata migrant

feina durant un període de temps concret. Són els visats de temporeres o cuidadores. Els col·lectius de migrants, però, alerten que aquests visats no treuen les treballadores de la misèria i que generen situacions d'esclavatge. “Les persones són segrestades per les empreses, els caps els prenen els passaports, els venen a una altra corporació i les obliguen a treballar per l'altra empresa”, explica Clàudia Reyes, que defineix unes pràctiques que també han estat denunciades per l'ONG Human Rights Watch.

Montserrat Romero, una somiadora

Montserrat Romero no sap d'on li ve un nom tan català. “El meu pare se'n va encapritxar”, diu somrient. Té 24 anys i en fa deu que viu als EUA com a indocumentada. Des de fa un mes, té un permís de treball, d'acord amb la *Dream act*, la llei que permet regular la situació, durant dos anys, del jove estranger que hagi superat la secundària als Estats Units i que hagi arribat a país abans dels setze anys. Són les anomenades *dreamers* (somiadores), que ara han perdut la por i surten al carrer per reclamar el seu dret –i el de les seves famílies– a la plena ciutadania. “El fet de ser indocumentada t'afecta psicològicament, de petita, perquè no pots fer el mateix que els altres –viatjar i anar als mateixos instituts o universitats– i tens por de la policia; després, de gran, t'afecta econòmicament perquè, si no pots estudiar, alguna cosa hauràs de fer amb la teva vida! Però no pots treballar del mateix que els altres i, encara que trobis una bona feina, perquè estàs ben adaptada a la societat americana, et paguen menys”, explica. Ara, Montserrat treballa i estudia en horari nocturn i passa diners als seus pares. Quan va arribar, una professora li va dir que no acabaria la secundària. La va fer plorar. Però una altra professora, llatina, en veure-la, se li va acostar i li va dir: “Serà difícil, però no impossible”. Des d'aleshores, Montserrat Romero ha lluitat amb totes les seves forces per tenir les mateixes oportunitats que la resta. Avui, forma part d'un dels grups de *dreamers*. El seu pare va passar la frontera amagat al motor d'un camió i es va cremar l'esquena i la seva mare va travessar el desert amb un grup de gent desconeguda. Ella i la seva germana van entrar assegudes en el cotxe d'un conegut fent-se passar per les seves filles. No ha pogut tornar mai més a Mèxic ni veure morir l'àvia que la va criar de petita.

ÀFRICA // SET MESOS DE MOBILITZACIONS POPULARS CONTRA LA CORRUPCIÓ GOVERNAMENTAL

Els dilluns són negres a Uganda: el Black Monday

Anna Tapia
Kampala, Uganda
@ATapiaL

Torna a ser dilluns i toca vestir-se de negre. A Uganda, des de fa set mesos, els dilluns són el dia del Black Monday, un moviment social contra la corrupció. El negre, més enllà del color de la pell, del Black Power i de la roba, és un símbol de dol "per aquelles persones que han mort, que no han rebut educació ni ha tingut accés als serveis socials", tal com afirma Jackie Asimwe, membre del grup. El naixement d'aquest moviment polític, pioner al país, heterogeni, no violent ni partisà, suposa una resposta directa contra el frau.

El Black Monday Movement es va iniciar l'octubre de 2012 arreu d'Uganda com una campanya social encapçalada per diferents col·lectius estudiantils, juvenils, de dones, polítics o religiosos i per activistes d'ONG ugandeses -com Action Aid Uganda, NGO Forum, DENIVA o Uganda Youth Network- contra la malversació de fons públics per part de les autoritats governamentals. L'objectiu principal del moviment és restablir la dignitat a les vides de la població ugandesa. "Aquest país té uns serveis socials empobrits a causa de la colossal suma de diners que roben els líders governamentals, que no són gens patriòtics i no tenen escrúpols", afirma Richard Sewakiryanga, membre del grup.

Segons el rànquing de Transparència Internacional, Uganda és el país més corrupte de l'Àfrica Oriental

Cada dilluns, a les nou del matí, els participants es reuneixen en algun punt de la capital del país; sovint, davant la seu de la Human Rights Ugandan Network (HURINET-U), situada al barri de Bukoto de Kampala. Tothom vesteix amb "samarretes de protesta" i pantalons foscos. Les accions de denúncia són sectorials. Últimament, s'han centrat en l'impacte de la corrupció dins el sector de la salut, especialment en l'àmbit de la salut materna. A Uganda, cada dia moren setze dones durant el part a causa d'un servei d'obstetrícia i ginecologia deficitari i

precari. La malversació de fons públics del sector ha fet que es tanquin habitacions a hospitals com el de Kawolo o el de Mulago, que manquin medicaments i que no es puguin arreglar aparells de radiologia. El moviment calcula que, amb els 600 bilions de xilings ugandesos (1 euro equival a 3.500 xilings) perduts arran de l'escàndol del Global Fund, es podria doblar el personal d'infermeria i les llevadores i augmentar-los la remuneració. El Global Fund és un projecte del Ministeri de Salut ugandès, engegat el 2002, que ha rebut molts diners de països donants occidentals -com els EUA- per lluitar contra el VIH/Sida i la malària; uns diners, però, que no s'han invertit per comprar paquets maternoinfantils i per garantir el servei durant els propers sis anys. En canvi, s'han robat prop de 239 bilions de xilings de l'oficina del primer ministre, Amama Mbabazi.

DILLUNS NEGRES

Per què es reuneixen un dilluns a primera hora? "Perquè els dilluns són el pri-

mer dia laboral de la setmana i, pels governants i els alts càrrecs públics, és el primer dia per pensar com robaran", explica Stephen, un treballador ugandès de l'ONG Action Aid Uganda i membre del moviment. "Formem part d'una societat corrompuda i ja n'hi ha prou", afegeix James Mbale, de l'ONG Forum. "Ens

Més d'una vintena d'activistes han estat detingudes per repartir "propaganda nociva" o per "incitar a la violència"

podem detenir o perseguir, però no hem de tenir por perquè, si no fem res, ningú no ho farà", exposa Jakie. En sis mesos, més d'una vintena d'activistes han estat detingudes. En molts dels casos, sense càrrecs ni motius: per repartir "propaganda nociva", per "incitar a la violència" i per "estar en possessió de publicacions prohibides".

Membres del moviment Black Monday a Kampala / ANNA TAPIA

La corrupció, a Uganda, és endèmica i s'ha perpetuat al llarg dels 27 anys de poder de Yoweri Museveni. En un país on les necessitats socials són elevades, sobretot en els camps de l'educació i la salut, la corrupció és una de les causes principals de l'alentiment de la millora socioeconòmica del país. El creixement anual és inferior al 0,7%. Segons el rànquing de països corruptes que elabora Transparència Internacional, Uganda és el país més corrupte de l'Àfrica Oriental, en una llista liderada per Somàlia, Corea del Nord i l'Afganistan. Les lleis i les institucions ugandeses que persegueixen la corrupció són molt dèbils i es veuen limitades per la manca de personal capacitada i de recursos financers. Així doncs, cal enfortir el marc institucional i legal contra la corrupció, cal que hi hagi voluntat política per dur a terme reformes que corregeixin les debilitats de les institucions i acabin amb el frau públic. El Black Monday és un primer pas per canviar les coses des de baix. ◀

EXPRESSIONS

Malgrat l'èxit, l'essència no mor

Un festival que ret homenatge a l'esperit 'rocker' i a l'autogestió

Berta Camprubí
@La_Directa

La història es remunta al 1997, any que neix Hace Color, una agència de contractació i management discogràfic, integrada per gent provinent -en bona part- de moviments socials i autogestionats. Uns anys més tard, amb la base activa d'aquesta agència, va sorgir el projecte de Kasba Music, que es va consolidar com un segell musical que dóna suport a grups que, alhora, col·laboren amb moviments socials de base. Per aquest motiu, perquè els orígens quedin ben clars, tot i haver ampliat al família, el 4 de maig, Rock de Kasba organitza un Festival de rock a Can Batlló on compartiran escenari algunes de les bandes que formen part d'aquest segell: Revés, Cranc, Juanito Piquete, Lo Petit Comitè i Bolson.

Kasba Music és un segell que dóna suport a grups que, alhora, col·laboren amb els moviments socials

Una de les característiques importants de Kasba Music és que, tot i haver-se convertit en la firma de diferents grups musicals -molts de gran èxit popular- que es van obrir pas dins l'agenda cultural i musical de Catalunya i que també travessen fronteres, les seves formes internes de treball i les relacions contractuals i econòmiques continuen fugint de la dinàmica capitalista més comercial. No obstant això, artistes de gran renom com Amparo Sánchez (cantant d'Amparanoia), Che Sudaka, Bongo Botrako, La Pegatina o Canteca de Macao són alguns dels grups de la firma que s'han popularitzat més durant els últims cinc o deu anys. Però el projecte discogràfic, amb seu al barri de Sants, no en té

prou d'oferir una llista amb fusió, rumbapop i música d'autoria. A principis de 2011, s'atreveix amb l'electrònica i inaugura New Beats, una nova línia editorial que acollirà la innovació de grups com La Kinky Beat o Sr Wilson, amb ritmes dubstep, reggae o cúbies electrificades. A finals del mateix any, arriba el rock. Rock de Kasba acull grups de llarg recorregut, vinculats majoritàriament a xarxes socials alternatives o al moviment okupa autogestionari, que arrossegueu anys d'assajos i concerts des de diverses formacions. Des de punk dur, hardcore i rock-garatge fins a rock més popero i música d'autoria de ritme estrident.

SENSE OBLIDAR ELS ORÍGENS

La simbiosi que es crea amb aquesta combinació de línies, formats i estils diferents és, segurament, la màgia i una característica important de Kasba Music. Sense el segell mare que contracta grups

que s'han comercialitzat a escala més gran i, per tant, són més rendibles -socialment i econòmicament- per la discogràfica, potser seria més complicat oferir una plataforma als grups que no busquen ni el lucre ni la popularitat, un lloc on puguin fer el que volen fer: música. Deu ser aquesta mateixa màgia, la base de la fidelitat que s'ha esdevingut entre els grups que, després d'èxits populars inesperats, han rebutjat ofertes d'altres discogràfiques o altres marques comercials i Kasba Music, amb qui continuen col·laborant i treballant. Un treball que dibuixa un dels eixos bàsics d'aquest segell, que creu en l'artista no com una persona privilegiada, sinó com qui fa feina cada dia per aconseguir un bon resultat.

Tot i ser una discogràfica que, amb els anys, ha crescut quantitativament i qualitativament, l'ambició comercial no els ha pogut i no han deixat d'organitzar esde-

Juanito Piquete (a la fotografia) compartiran escenari a Can Batlló amb Revés, Cranc, Lo Petit Comitè i Bolson / CARMEN MORGENDORFFER

veniments a espais de la xarxa social local, autogestionats i centres socials okupats. Des de concerts al Cinema Princesa o el Bahía, en el seu moment, fins avui, que celebra el Festival Rock de Kasba a Can Batlló. Tot i així, d'acord amb la diversitat de gèneres i maneres de viure la música que presenten els seus grups, han col·laborat amb locals de diferent titularitat: privats, com el Sidecar de la plaça Reial; públics, com el Centre Cultural La Farinera del Clot; semi-públics o semi-lliures, com Can Batlló, o lliures i autogestionats, com les festes alternatives de molts barris que han acollit concerts de grups de Kasba Music.

DE RÀBIA POSITIVA ALS VIOLINS

Lo Petit Comitè és una formació musical jove de membres que ja han gaudit i madurat sobre els escenaris. Des de 2010, exploren i combinen el rock i el punk en català. Al Festival Rock de Kasba, ens ensenyaran com sona el seu primer disc, *No callarem fins a tocar a Ferreries!*, on ja tenen programat un *bolo* aquest estiu. Després de disset anys de hardcore i rock dur a ritme de Ràbia Positiva, David Vázquez forma -amb diversos companys- aquest grup que sonarà, amb violí inclòs, aquest dissabte a Can Batlló. ◀

Festival Rock Kasba

Dissabte 4 de maig 2013
Festival de suport als espais (Can Batlló) i projectes autogestionats (Rock de Kasba).
6 euros o 10 euros amb CD Can Batlló
La Bordeta. Sants (Barcelona)
www.kasbamusic.com
canbatllo.wordpress.com

El preu de l'abundància

Teatre de carrer d'implicació social i contra el consumisme de la mà de la companyia La Mussara i Enginyeria Sense Fronteres

Linda Cotan / Sergi Picazo
@La_Directa

La companyia La Mussara i Enginyeria Sense Fronteres tornen a presentar, el mes maig, l'espectacle *VBenes: el preu de l'abundància*, un exponent del teatre de carrer amb implicació social. La representació, contundent en la forma i el contingut, interpel·la les espectadores servint-se de situacions quotidianes de la nostra realitat que, sovint, són ignorades o negades. Convida, mitjançant una metàfora i sense paraules, per bé que acompanyada amb sons i música, a enfrontar-se a qüestions incòmodes directament des de les emocions. Segons els membres de La Mussara, la metàfora com a forma d'expressió es va triar amb "la intenció d'obrir les possibilitats interpretatives i fer que fossin els espectadors els que donessin sentit al que havien vist i sentit".

L'espectacle -que es va presentar el desembre passat a la plaça del Diamant, durant el mercat d'intercanvi del barri de Gràcia de Barcelona- posa de manifest que el desenvolupament del sistema pro-

ductiu capitalista està basat en el creixement constant de la demanda d'objectes (sovint dissenyats amb una obsolescència programada) que necessiten de l'extracció de recursos naturals finits (amb un creixement que no té fi) i que tenen un fort impacte sobre el medi ambient i la salut de la població dels territoris on s'extrauen. Aquesta explotació de recursos naturals i humans és *el preu de l'abundància*, un preu sovint ignorat, però que és inherent a la producció capitalista en un planeta de recursos limitats.

L'obra interpel·la les espectadores servint-se de situacions quotidianes

La representació també planteja la responsabilitat que té la ciutadana comuna com a engranatge d'aquest sistema; una responsabilitat que, segons transmet l'obra, té un pes desigual, perquè els poders econòmics i polítics són els més forts. L'espectacle, però, interpel·la el públic a construir formes noves de resistència. *VBenes: el preu de l'abundància* s'emmarca dins la campanya

endegada per Enginyeria Sense Fronteres sota el lema *El preu de l'abundància: drets humans a les fosques*. Una campanya que persegueix promoure un canvi de paradigma del model de desenvolupament, producció i consum de recursos naturals basat en el respecte i la protecció dels drets humans i el medi ambient, tenint en compte la sostenibilitat dels recursos disponibles. És per això que aquest espectacle -d'acord amb les integrants de La Mussara- es podria classificar com a teatre de carrer d'implicació social, perquè té la intenció de provocar la reflexió individual i col·lectiva i l'acció en relació a una problemàtica tan complexa com l'acceleració dels cicles de producció-distribució-consum capitalistes. ◀

VBenes: el preu de l'abundància

Dissabte 11 maig a les 11h i a les 13:15h a la plaça de davant del Mercat de la Muntanyeta, al carrer Lluís Pascual Roca, 67-73 de Sant Boi de Llobregat.

Diumenge 12 de maig a les 11h a la plaça de l'església d'Arenys de Munt

companyialamussara@gmail.com

+ info: www.elpreudelabundancia.org

Descobrint La Mussara

Integrants de la companyia de teatre expliquen la seva trajectòria i els seus projectes

La companyia La Mussara està formada per tres persones -Jaume Delclòs, Lluís Cases i Carol Porta- que es van conèixer durant un curs de l'Associació Forn de teatre Pa'thòthom. Va ser llavors, que van decidir reprendre l'espectacle *L'aigua del Poder*, conjuntament amb Enginyeria sense fronteres. Quan els preguntem per què van triar el nom de La Mussara, tant el Jaume com el Lluís miren la Carol. Ella somriu i explica que la paraula té una sonoritat molt bonica i que el fet que fos el nom d'un poble abandonat provoca certa enyorança, neguit... "I les musaranyes que ens hem de treure del cap", afegeix el Lluís. El seu primer espectacle ja tenia una forta intenció visual: un escenari mòbil, amb unes grans rodes sota la plataforma de metacrilat, conduït des d'una bici. Jaume Delclòs opina que l'aigua és la punta de l'iceberg des de la qual s'exemplifica la imposició i el control de les elits a la majoria de la població mundial. "Les nostres vides s'estructuren sota el control de reduïts, però poderosos, grups polítics i financers, encara que siguin escollits democràticament. La gent és un subjecte actiu del seu futur, sigui per activa o per passiva. Cada cop que donem la potestat a altres perquè decideixin per nosaltres, perdem llibertat", afegeix. Els tres actors barcelonins insisteixen a aclarir que hi ha moltes altres persones que han col·laborat en la realització dels seus espectacles. La companyia tot just acaba de començar a actuar i espera iniciar nous projectes aquest 2013.

Enfortim els marges

Si ens fixem en les perifèries d'un sistema, podem arribar a imaginar com seria tractat el centre si no hi hagués resistència, i resiliència, o capacitat de resistir

Marco Poveda i Àngel Velasco
@La_Directa

A través de la lectura de llibres com el que tractarem tot seguit, es pot pensar que és molt injust l'esforç que han d'assumir els parlants de qualsevol de les anomenades llengües minoritzades per intentar, si més no, assolir el mateix *status* que d'altres parlants de llengües que gaudeixen d'una protecció específica i, en conseqüència, d'una bona salut. Però és així i, si és ben cert que ningú, en néixer, no és culpable dels desgavells que es troba escampats per casa seva, pel seu país o pel planeta, no és menys cert que, en créixer, sí que li pertocarà justament una part de la responsabilitat que calgui per mirar d'endrecar-los; ni que sigui una mica.

Pocs anys enrere, durant una conferència, Alfons López Tena va parlar de l'escriptor i polític francès Alexis de Tocqueville. Aquest va ser designat pel govern de França, el 1831, per anar als Estats Units a estudiar el seu sistema de presons. Fruit d'aquesta recerca, va escriure, uns anys més tard, el seu llibre *La Democràcia a Amèrica*. Segons Tena, els treballs de Tocqueville -i també la seva pregona inquietud intel·lectual- van fer que s'adonés que, per copsar el nivell de benestar d'una societat qualsevol, el punt d'inici d'estudi n'han de ser els marges. Respecte de les presons americanes del dinou, el pensador francès sostenia que era important avaluar quines eren les condicions de vida dels seus presoners, ja que, com que eren éssers humans privats de llibertat i d'altres drets, resultava més fàcil mesurar el grau d'aplicació de força que el poder podria arribar a imposar a tota la població en cas que no hi haguessin impediments per fer-ho.

EL CATALÀ ALS 'MARGES'

En el cas del llibre que comentem, *Qui estima la llengua, la fa servir*, editat recentment per Barcanova (2013), les similituds amb la teoria de Tocqueville són ben evi-

dents. Perquè el seu autor, el psicòleg, mestre i escriptor Quim Gibert, malgrat ser nascut a Arenys de Mar, fa molts anys que resideix a la Franja de Ponent, concretament a Praga (Baix Cinca). I fa encara més temps que malda per dignificar la llengua catalana, pròpia d'aquesta faixa interior del nostre àmbit lingüístic. Un àmbit, per cert, que resseguint la idea toquevilliana

Per copsar el nivell de benestar d'una societat, el punt d'inici d'estudi han de ser els marges

apuntada abans, podria ser considerat perfectament com el marge, o bé com un més dels nombrosos marges de les terres de parla catalana. I això és rellevant pel que fa a la qüestió que tractem. Perquè, per exemple, estudiant quin és el grau de promoció i protecció que rep el català a les terres de ponent (que, a hores d'ara, és gairebé zero), podem entendre perfectament quin seria el tractament que rebria el català per part de les autoritats estatals espanyoles a d'altres nuclis, on la consciència de la seva precarietat, i per

tant, de la necessitat i la urgència de la seva defensa, és més arrelada.

No obstant això, i a més de les terres de ponent, no cal oblidar que, de marges, n'hi ha molts als nostres territoris: hom podrà parlar del País Valencià, de la Catalunya Nord, de les Illes, de l'Alguer i, fins i tot, a segons quines contrades, del mateix Principat, on ara mateix la situació de la nostra llengua no és gens tranquil·litzadora ni tampoc idònia.

DIFÍCIL SÍ, PERÒ NO IMPOSSIBLE

Tenint això ben clar, mentre la nostra emancipació, a tots els efectes, no acabi d'arribar, continuen essent necessaris llibres com aquest que Quim Gibert ha publicat fa escassos mesos. El llibre *Qui estima la llengua, la fa servir (Els catalans i l'ús del català)* és un llibre plaent i estimulants. A més de la seva utilitat didàctica i instructiva, perquè proporciona arguments i recursos per poder sortir de situacions incòmodes, és de lectura amena i entretinguda. L'estil deliciós i delicat d'en Quim ens fa passar pàgines sense adonar-nos-en, insuflant en la lectora la balsàmica sensació de trobar-se en un món evidentment imperfecte, però en el qual la paraula *impossible* gairebé és delictiva i amb les

El llibre de Quim Gibert proposa fórmules per millorar la situació lingüística i nacional / ROBERT BONET

solucions i els seus nombrosíssims exemples a l'abast.

Per a aquella gent que ja el coneixem, s'ha de dir que, a les pàgines de l'obra, s'hi troba el Quim narrador de contes i faules que ja havíem presenciat a tants indrets sota la forma de presentacions, jornades de conferències i activitats diverses. Però també és cert que, fins i tot per a aquests últims, l'obra presenta una solidesa formal tan formidable que constitueix una gratíssima sorpresa. Això és degut a la gran quantitat de referències, perspectives, cites, anàlisis i possibilitats que conté. És increïble l'arsenal (mai més ben dit) de situacions reals relatades al seu si, tendents a explicar a les lectores fórmules per al millorament de la nostra situació lingüística i nacional, d'estratègies per combatre el pessimisme, de savis consells per fomentar l'autoestima i de raons, en definitiva, per aconseguir fer virtut de la nostra necessitat i no acabar defallint com a catalanes, víctimes fàcils dels nostres botxins. Al llibre, Quim ens ho explica ben a les clares: no som les primeres que hem patit aquests triangles identitaris, probablement tampoc no serem les últimes. D'exemples, n'hi ha, a dojo, que ens ho demostren i avalen, ja que altres individus, col·lectius i pobles han passat per situacions semblants al llarg de la història (molts d'ells en moments ben recents) i han aconseguit superar-les i reeixir-ne. Els exemples, com molt bé ens diu Quim, els tenim; i n'hi ha de tota mena. Ara només cal conèixer-los i seguir-los. I quan ens faltin recursos, sempre podem fer ús de la creativitat i la intel·ligència, procurant, fins i tot, convertir la nostra lluita personal davant l'adversitat en un camí plaent i encoratjador i que tingui sentit per ell mateix. ◀

Qui estima la llengua, la fa servir Els catalans i l'ús del català

Quim Gibert
Editorial Barcanova. Col·lecció
Tornaveu. 224 pàgines
www.lenguacatbarcanova.cat

terra d'escudella
vine a tastar
les nostres
cereses
artesanes
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bon)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

una altra economia és necessària
una altra forma d'establir ja és possible
coop57
serveis financers ètics i solidaris
www.coop57.coop

ON AIR
www.radiopica.net
Descobreix una altra realitat !!

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

arc
cooperativa
www.arccoop.coop

Cinema anarquista a la Casa de la Solidaritat

Entre el 15 i el 18 de maig, es farà la tercera edició del Festival de Cinema Anarquista de Barcelona

Roger Costa Puyal
@Ru_At_Palomar

Per tercer any consecutiu, amb la primavera, arriba el Festival de Cinema Anarquista de Barcelona. Després de l'èxit de les dues edicions anteriors, l'assemblea espontània, temporal i autònoma del FCAB -com elles s'anomenen- torna a la càrrega el mes de maig. Serà entre els dies 15 i 18 a la Casa de la Solidaritat, a Barcelona. El festival es va presentar el 19 d'abril amb un vídeo de promoció -a l'estil d'un comunicat de banda armada- i un acte al Bloc Onze de Can Batlló. Al recinte fabril recuperat de Sants, es va fer una projecció del curt *Tot*, d'Orxata Sound System, un concert dels Metzina i un final de festa amb una sessió de djs.

L'assemblea espontània, temporal i autònoma del FCAB torna a la càrrega el mes de maig

Una de les perles d'enguany és l'estrena d'*Històries del MIL amb Jean-Marc Rouillan*, que les autores han volgut firmar com a 'Ofensiva contra l'oblit'. Es tracta d'una entrevista inèdita, gravada a l'estil *road movie*, que s'estrenarà al festival i que intenta reconstruir el dia de la detenció de Salvador Puig Antich quaranta anys després. Una altra de les perles que es projectaran aquest any és *If a tree falls: A story of the Earth Liberation Front*, del nord-americà Marshall Curry, un documental que va ser premiat el 2011 al Sundance Film Festival. La cinta parla de la detenció, l'any 2005, de Daniel McGowan, activista del Front d'Allibera-

ment de la Terra, un grup ecologista radical considerat com "la principal amenaça terrorista dins els Estats Units" per l'FBI. També serà molt interessant la projecció

del documental *Siempre será La Pastora*, de Ismael Cobo y Pierre Linhart, de l'any 2004. Teresa -o Florencio- Pla Meseguer, *La Pastora*, va néixer amb una sexualitat no definida. El seu pare va decidir que fos nena, més tard, a la pubertat, va començar a mostrar característiques masculines. Va patir sota el rígid patriarcat del nacionalcatolicisme fins que, l'any 1949, membres de la Guàrdia Civil i del sometent la van obligar a despullar-se per esbrinar la seva autèntica sexualitat, fet que la va portar a unir-se a l'Agrupación Guerrillera de Levante y Aragón, el maquis del Maestrat.

Durant els quatre dies que dura el festival, es projectaran moltes altre cintes, com ara: *From the Back of the Room*, una crònica de la música punk feta per dones durant els últims trenta anys als Estats Units; *Yo soy la Vero*, la història d'una transsexual; *Bab Sebta*, pel·lícula de Pedro Pinho i Frederico Lobo de l'any 2008 que tracta el tema de la immigració des de quatre escenaris situats al llarg de la costa

'Històries del MIL amb Jean-Marc Rouillan' vol reconstruir el dia de la detenció de Salvador Puig Antich

Concurs de curtmetratges

Enguany, a part de l'habitual selecció de pel·lícules, també es fa un concurs de curtmetratges. Des de l'assemblea del col·lectiu organitzador del festival, es crida tothom qui ho vulgui a participar-hi. Només cal enviar les obres a cineanarquistaben@gmail.com, o deixar-les a la llibreria Aldarull (Torrent de l'Olla 72) o a l'Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria 10). La durada màxima dels curtmetratges és de quinze minuts.

nord d'Àfrica; *Into the Fire*, que es va estrenar el 21 d'abril a diverses web simultàniament i que també parla de la immigració, però que se situa a Grècia; *Black Block*, del director italià Carlo Bachschmidt, que parla dels fets ocorreguts a Gènova durant la cimera del G-8 de l'any 2001, a través d'entrevistes a manifestants que van ser víctimes de la violència policial, i *La ciudad era nuestra?*, de Joost Seelen, que parla del moviment *kraker* a Amsterdam, moviment que va arribar a okupar barris sencers i que "va inspirar part del jovent europeu més combatiu de finals del segle passat". Podeu consultar la resta de la programació a la pàgina web del festival. *Bon appétit!*

III Festival de Cinema Anarquista de Barcelona
Del 15 al 18 de maig
Casa de la Solidaritat
Vistalegre 15, Barcelona
www.fcab.tk

Xavier Diez

L'Anarquisme fet diferencial català

Influència i llegat de l'anarquisme en la història i la societat catalana contemporània

ISBN 978-84-92559-44-2 | 120 pàgs. | 9 €

www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial - distribuidora - libreria web

editorial
virus

POCA BROMA,

Notícies del món científic

Representants del món científic demanen que s'apliquin a l'Església les mateixes retallades que a la recerca científica. En paraules d'una de les portaveus: "Un grup de recerca que portés 2.000 anys sense aportar cap dada empírica que demostrés les seves hipòtesis de treball ja hauria deixat de rebre diners públics".

en perill la seva activitat. Lamenten "l'absoluta falta d'interès per part de les institucions públiques de voler dominar el món i esclavitzar la raça humana".

S'ha identificat el gen que empeny determinades persones de classe mitjana-baixa a votar partits neoliberals. En casos més extrems, podria estar relacionat amb comportaments d'autolesions i tendències suïcides.

L'Associació Espanyola de Científics Boigs (AECB) denuncia que les retallades en recerca posen

L'atac

Van arribar els tres a una petita barraca abandonada al mig d'un camp erm. Portaven ja un mes fugint, afamats, assedegats i armats amb el que havien trobat als quaters militars deserts de Madrid. A principis de 2013, els còmputs deien que els infectats eren més de sis milions, una quarta part de la població; les darreres estimacions els elevaven a gairebé un vuitanta per cent, però, d'això, ja en feia un any i, probablement, la xifra havia augmentat. Ells tres, antics ministres del darrer govern país, devien ser dels pocs que seguien incòctimes.

Van seure a terra contra una paret, a l'ombra del terrible sol manxec, i van descansar com si els altres dos no hi fossin. Luís va comprovar quantes bales li quedaven al fardell; Cristóbal va treure la cartera on duia les fotos de la família; Fátima pregava, com de costum, a la verge del Rocío. I després de cinc minuts de relativa pau, acompanyats pel clec-clec del rifle d'en Luís, una remor que ja els era familiar els va agitar. El so gutural esfereïdor de la torba caníbal. Cristóbal va treure el cap per la finestra. "Són aquí. No sé d'on surten, però ja són aquí".

Van començar els trets i els crits de ràbia i el soroll de la carn podrida. Però aquest cop n'hi havia massa i, malgrat les ferides de bala, s'apropaven ineludiblement. També venien per la part de darrere de la barraca. Quan els tres fugitius es van veure rodejats, van entendre que ja no hi havia res a fer. "Encara creus que ho vam fer bé, Luís?", va preguntar la Fátima entre explosions i recàrregues d'arma de foc. "L'experiment era necessari i... I les ordres venien de dalt".

"Calleu i seguiu disparant", cridà en Cristóbal. Però la barraca ja havia estat envaïda. Uns vint infectats van entrar, famolencs, i els tres antics ministres no van poder dir res més. **ADRIÁN CRESPO**

Aquest cop n'hi havia massa i, malgrat les ferides de bala, s'apropaven ineludiblement

CURSOS PPP

CENTRE D'ESTÚPIDS

Descobreixi el que cal saber per aconseguir-ho
TOT a canvi de RES!

Pas per pas:
des de les joventuts
fins a la presidència d'un govern!

Un curs que
no requereix estudiar!
No li farem llegir ni un llibre!
Només agafi-s'hi i ...
COMENCI A ENFILAR-SE!

Vosté podrà aprendre:

- Explotació dels recursos fora de l'abast del populatxo
- Destrucció del patrimoni social, cultural i humà
- Parlar sense dir res
- Baixar-se els pantalons sense cap elegància
- Utilització d'adjectius ofensius
(no sap què és un adjectiu? no es preocupi, NO l'hi ensenyarem!)
- Desfer-se dels incòmodes sentiments d'empatia i vergonya
- Tècniques de camuflatge entre periodistes

JO NO HE TREBALLAT EN LA MEVA VIDA I GRÀCIES AL CURS PPP, JA REBO 3 SONS PER CARRERS PÚBLICS!!

Amb descompte per al curs:
"Estètica d'un triumfador" on aprendrà a pentinar-se i vestir-se com un autèntic xixarel-lo!
(pot de gomina o laca de regal!)

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

VIRALITAT

'Baby Monkey'

"Baby monkey
Riding on a pig
Baby monkey

The world has gone insane
And you don't know what is right
You've got to keep on keeping
Get on that pig and hold on tight"

Si vas ser l'última d'assabentar-te de l'OLA K ASE; si et parlaven del Harlem Shake i no entenes què era; si no et vas assabentar del Goat Edition; si no saps què és un *meme*... aquesta és la teva oportunitat de molar. Vés a youtube i cerca *Baby monkey riding on a pig*. Posa-la al cap de totes les teves col·legues i sigues part del nou fenomen de la xarxa.

ves.cat/fAjv

TUIT ROSA

Bloomberg's Terminal Tweepers, la llista de tuitaires que el canal Bloomberg considera obligatori seguir per poder apostar a la borsa.

ves.cat/fA8J

DEFF CON TROLL

Un tuit fals sobre un atac a la Casa Blanca provoca la caiguda de Wall Street

Tant li fa si AP va reaccionar ràpid. El missatge de l'atac a la Casa Blanca va tenir aquesta repercussió immediata a l'índex Dow Jones. En dos minuts, va caure 127 punts, pràcticament tot el que havia guanyat durant el dia fins llavors. Amb la mateixa rapidesa amb què es va produir la caiguda, l'índex es va recuperar quan es va confirmar que tot era fals. Hackers compromise AP:

ves.cat/fA80

DARTH VADER

L'atac DDoS més gran de la història va ser coordinat des de Granollers

La Policia Nacional ha detingut Sven Olaf Kamphuis, acusat de ser responsable del ciberatac més important que ha sofert Internet en la seva història. L'atac de denegació de servei DDoS va col·lapsar tota la xarxa pels intents de fer-se amb el control dels servidors afectats. El detingut és un ciutadà holandès de 35 anys que deia que era diplomàtic, més concretament, ministre de Telecomunicacions i Afers exteriors de la República de Cyberbunker.

Parlem de l'atac més important que ha sofert Internet en tota la seva història. De fet, va arribar a becs de fins a 300 Gbit i va aconseguir que la xarxa anés més lenta arreu del món. La tècnica utilitzada per generar aquest tràfec es coneix com a ampliació de DNS, afecta altres serveis, com ara Netflix, i provoca la baixada de velocitat mundial.

L'octubre de 2011, l'empresa holandesa contra l'*spam* Spamhaus va identificar CyberBunker com el servidor on s'allotjaven els *spammers* i va pressionar el seu proveïdor A2B demanant que cancel·lés el servei. Inicialment, A2B s'hi va negar i va bloquejar només una adreça IP vinculada a correus no desitjats. Spamhaus va respondre posant totes les adreces d'A2B en llistes negres. A2B no va cedir i va presentar denúncies contra Spamhaus per extorsió davant la policia holandesa.

El març de 2013, Spamhaus va afegir CyberBunker a la seva llista negra, fet que va provocar que les seves usuàries

fessin l'atac de denegació de servei distribuït (DDoS) més gran de la història.

Un atac mitjà pot arribar a 50 Gbit per segon i l'atac més gran documentat prèviament va ser de 100 Gbit/s. L'atac de CyberBunker va durar més d'una setmana. Steve Linford, director executiu de Spamhaus, va dir que havien resistit l'atac amb l'ajuda d'altres companyies com Google, que va posar els seus recursos a disposició de Spamhaus per ajudar a absorbir el trànsit.

CloudFlare, una empresa de seguretat d'Internet situada a Frankfurt que també va ajudar Spamhaus, va ser atacada i derrocada. El 28 de març, la pàgina web de CyberBunker va ser desconnectada durant un curt període de temps, possiblement, víctima d'un atac DDoS.

La policia espanyola, gràcies a la col·laboració amb altres cossos de seguretat d'altres països afectats, va aconseguir atribuir la responsabilitat al grup *Stophaus*, el cap visible del qual era l'activista holandès de 35 anys, que residia a Granollers.

Segons la policia, el detingut viatjava en una furgoneta que utilitzava com a oficina informàtica mòbil per diferents punts de l'Estat. Aquest vehicle disposava de diverses antenes per escanejar freqüències.

"El dia 25, a petició de les autoritats judicials dels Països Baixos, els agents van donar compliment a una ordre europea de detenció, a més de l'entrada i el registre al domicili de l'investigat, un autèntic búnquer informàtic, des d'on fins i tot va arribar a fer entrevistes amb diferents mitjans de comunicació de caràcter internacional arran d'aquests atacs informàtics", diu la policia.

L'operació duta a terme per la Brigada d'Investigació Tecnològica, pertanyent a la Comissaria General de Policia Judicial, en col·laboració amb la Prefectura Superior de Policia de Catalunya, va comptar amb el suport de les brigades de delinqüència tecnològica de diferents països com Holanda, Alemanya, el Regne Unit i els Estats Units.

CAP A LA INDEPENDÈNCIA (DEL CIBERESPÀI)

Que és CyberBunker?

CyberBunker té una llarga història de dificultats amb la llei. El 2002, es va produir un incendi al búnquer i, un cop apagat el foc, es va descobrir que, a més de serveis d'allotjament d'Internet, hi havia un laboratori d'MDMA en funcionament. Tres dels quatre acusats van ser condemnats a penes de presó de tres anys.

THE PIRATE BAY

L'octubre de 2009, el rastrejador de BitTorrent The Pirate Bay, que havia estat objecte d'accions legals per diversos lobbies antipirateria es va traslladar de Suècia a CyberBunker. El 2010, un tribunal d'Hamburg va dictaminar que CyberBunker ja no podia ser amfitrió de The Pirate Bay, amb l'amenaça d'una multa de 250.000 euros i fins a dos anys de presó.

SPAMHAUS

El març de 2013, Spamhaus va afegir CyberBunker a la seva llista negra, fet que va originar l'atac de denegació de servei distribuït (DDoS) de què parlem més amunt.

www.cyberbunker.com

Actes contra la tortura, els maltractaments institucionals i la impunitat

MAIG DE 2013

El dilluns 6 de maig, comença el judici contra nou funcionaris de presons acusats d'haver infringit greus tortures a un grup de presos que es van amotinar el 30 d'abril de 2004 a la presó de Quatre Camins. Per a les entitats i les organitzacions de suport a persones preses i de defensa dels drets humans, és un dels capítols més greus de vulneració de drets de la història recent. És per això que la Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura, juntament amb un gran nombre de col·lectius socials, convoquen la ciutadania a un seguit d'activitats i manifestacions, amb la idea de posicionar-la contra la pràctica de la tortura i els maltractaments institucionals i contra la impunitat.

DJ 2/05 Acte Unitari. Taula Rodona: Moti de Quatre camins i maltractaments a les presons: Lluís Domingo (ACDDH), José Solís, Iñaki Rivera (OSPDH) i Jorge del Cura (CPDT). Violències institucionals contra la dissidència política: Jaume Asens (GRECS), Ada Colau (PAH), Ester Quintana i Carles Guillot, Rereguarda. Violències i racismes institucionals contra la pobresa i la subsistència: Andrés Garcia Berrio (CPDT), Ibrahim Seydi (#Son300), Clarisa Velocci (Genera) i Tanquem els CIES. 19h Universitat de Barcelona. UB Raval. C. Montalegre, 8. Aula Magna, 4rt pis.

DV 3/05 Presentació de l'Informe 2012 sobre la tortura a l'Estat espanyol. 19h Ateneu Flor de Maig. C. Dr. Trueta, 195.

DS 4/05 Manifestació contra la tortura, els maltractaments institucionals i la impunitat. 17:30h Rambla del Raval

DL 6/05 Concentració contra la impunitat. 9h Audiència Provincial. Passeig Lluís Companys 12-14

Més info: www.prevenciontortura.org

DV03/04

BARCELONA

Celebració del quinze aniversari de La Burxa, en el marc del setzè aniversari de Can Vies
Pl. Bonet i Moixí i CSA Can Vies (Jocs Florals, 42) 19:30h Espectacle de la companyia Pirart. 20:30h. Presentació de la nova *Burxa*. 21h Sopar popular

CERDANYOLA

Festa Major alternativa de Cerdanyola
Programa: 19h Pregó. 22h Concerts rockeros: Trifàsico, The Saur, Peyote, Dani Pulmon Beat-box i PD Tamarit Pl. Sant Ramon
Més info: finacerdanyola.wordpress.com

VALÈNCIA

Xerrada: Llengua, consciència i alliberament nacional
19h CSB Terra. Benimaclet
C. Baró de Sant Petri, 9, baixos

DS04/05

BARCELONA

Aniversari del Casal Popular La Forja del Clot. Un any més... i ja en van set!

Programa: 17h Inauguració de l'exposició sobre els set anys de Casal. 18:30h Xerrada-dinàmica sobre l'afectació de l'atur entre el jovent, a càrrec d'un membre de la COS. 20:30h Pintxos i música, a càrrec de PD Ràdio Rebelde i Trip's on fire! Casal Popular La Forja C. Escultors Claperós, 10

La Cultura va de festa: Ni usura ni censura. Als carrers fem cultura!
Concert amb Man Project i Bald's Ban. Pd Festa. Espai superior del parc de la Guineueta. Més info: www.coordinadoracultural9barris.org

Festa de celebració Debian-7-Wheezy
Cita per debianites, ubuntaires i GNU/Linuxers d'esperit lliure
21h Ateneu Rosa de Foc. C. Robí, 5

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Festa Major alternativa de Cerdanyola

Programa: 11:30h Gimcana XECC 12h Vermut Bastoner 14h PAHella solidària 16h Dansa amb Cuques de Llum 22h Concerts de *bailoteo*: Zarigüeya i Pd Trifasicwar i Gadjjo. Pl. Sant Ramon

VALÈNCIA

Recuperant la memòria de la classe obrera combativa
18h Casal Obrer i Popular Francesc Santacatalina. C. Salvador Ferrandis Luna, 42

DG05/04

BARCELONA

La Cultura va de festa: ni usura ni censura. Als carrers, fem cultura!
Multitud d'actes durant tot el dia als diferents espais del parc de la Guineueta: espectacles de circ, musicals, infantils i per tots els públics. Mercat d'intercanvi, gimcana, tallers de les entitats del barri, havaneres, dinar popular i concerts de grups internacionals. Tota la programació i més informació a: www.coordinadoracultural9barris.org

Menjador solidari amb la campanya del judici als funcionaris de presons torturadors
14h CSO Old School. Av. Vallcarca, 85

DL06/05

BARCELONA

Documental: Agronautas
19h Centre Cívic Parc Sandaru
C. Buenaventura Muñoz, 21
En el marc de les jornades Consum Responsable i alternatives
Més info: www.ccparscandaru.cat

DM07/05

BARCELONA

Taller: Recuina, cuina de sempre, compra responsable
18h Centre Cívic Parc Sandaru
C. Buenaventura Muñoz, 21
En el marc de les jornades Consum Responsable i alternatives.
Més info: www.ccparscandaru.cat

FREQÜÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona** www.contrabanda.org | **Ràdio Linea IV 103.9FM Barcelona** www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica (només web) Barcelona** www.radiopica.net | **Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona)** www.radiorsk.info | **Ràdio Trama 91.41FM Sabadell** www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos (només web) Terrassa** www.radiokaos.cat | **Postscriptum Radio (només per internet)** www.postscriptumradio.org | **Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà** www.radiopinsania.wordpress.com | **Ràdio 90 101.4FM Olot** www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM València** www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM València** www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi** www.radioaktivafm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 101.4FM Dénia - La Xara** www.lamistelera.org | **Ràdio Bala 106.4FM Manresa** <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Sants TV** <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. Notícies 1
DIMARTS: 20:30h. Tv Animalista
DIMECRES: 20:30h. Contra-Infos

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de falguera

DISSABTE: 22h. Cineclub 1
DIMECRES: 21h. La Xerrada

EL TEMPS

DIJOUS 2

Ruixats residuals a la tarda a les comarques de muntanya del nord. Sol i temperatures a l'alça a la resta del territori.

DIVENDRES 3

S'imposa el predomini anticiclònic. Ambient assolit a totes les comarques, amb boirines a les planes interiors.

DISSABTE 4

Més sol i temperatures encara més altes. Se superaran els 25 graus en alguns punts de l'interior al centre del dia.

DIUMENGE 5

Sense novetats. Sol, caloreta preestiuca i estabilitat. Els vents seran del tot absents. Calma, mar plana i boirines al matí.

DILLUNS 6

Les nits també es faran suaus, difícilment es baixarà dels 15 graus durant la nit a la costa. Màniga curta imprescindible.

DIMARTS 7

Lleugers canvis a les comarques del Pirineu. Augment dels núvols i ruixats de curta durada. Sol a la resta.

/ ALBERT GARCIA

«L'exèrcit va assassinar els nostres fills per rebre una recompensa»

Gemma Garcia

@gemma_g_fabrega

Quin ha estat el modus operandi de l'exèrcit per segrestar i executar els joves?

Luz Marina Bernal (L.B.): En el cas de Soacha, durant tres mesos, els reclutadors s'apropaven als joves. En alguns casos, fins i tot havien patrocinat algun equip de futbol. Quan ja s'havien guanyat la seva confiança, els feien ofertes de feina i se'ls enduien enganyats. Els militars muntaven un fals control, els preniën la documentació i simulaven l'escena del crim. Fingien un fals combat, els assassinaven i passaven un informe on deia: *guerriller mort en combat*. L'exèrcit va assassinar els nostres fills per rebre una recompensa. Segurament, una part dels diners del Pla Colòmbia va servir per remunerar els militars. Els reclutadors dels joves s'han pagat amb diner públic i els militars rebien una doble remuneració. Per una banda, la resolució ministerial 029 estableix una recompensa econòmica per cada guerriller mort en combat. Per l'altra, hi ha una altra resolució ministerial que garanteix una recompensa per l'armament, les municions, les ràdios o els uniformes requisats.

Perseguir la veritat i la justícia us ha posat en perill?

Maria Sanabria (M.S.): Actualment, hi ha vuit famílies amenaçades. Fa quatre anys, van assassinar el fill d'una mare perquè intentava investigar. Van utilitzar una arma amb silenciador, un instrument que no uti-

litzen els delinqüents comuns. Després, va arribar el meu torn. Quan anava a recollir la meva néta a l'escola, un home amb moto es va aturar al meu costat, em va agafar pels cabells i em va dir que, si no volia acabar com el meu fill, no denunciés. Hem hagut de treure els altres fills del barri. Quan em pregunten on són, procuro ser discreta.

«Fins que el govern no deixi de violar els drets humans, no podrem parlar de procés de pau»

Dieu que no vau parir els vostres fills perquè fessin la guerra ni per vendre'ls. El govern ha intentat comprar-los?

L.B.: Entre 2008 i 2009, l'aleshores president Álvaro Uribe no ens va voler atendre amb l'argument que no tenia temps. Però, el 2010, en plena campanya electoral, ens va convidar a parlar. Algunes mares no volíem anar-hi perquè consideràvem que era degradar els nostres fills amb propòsits electoralistes. Així doncs, ens vam quedar fora. Durant la visita, el president va pretendre solucionar-ho tot amb diners. Si, com a president, està disposat a pagar divuit milions pel meu fill perquè és de classe baixa, jo li dono 40 milions per qualsevol dels seus fills i ja veuré què en faig. Cap pare o mare ven el fill d'aquesta manera.

La majoria dels casos resten impunes. Una de les raons és l'estratègia de dilació als judicis?

L.B.: Hi ha un gabinet d'advocats que de-

fensa tots els militars i utilitza molt la maniobra de les dilacions. A un advocat, se li va morir la mare cinc vegades; a un altre, se li va casar la filla; una advocada tenia cita a l'odontòleg... El jutges són permissius i s'han suspès moltes sessions. A més, hi ha venciments de terminis. Per obligació, quan passen més de 50 o 60 dies, el detingut ha de quedar en llibertat per falta de proves.

Durant aquest llarg camí de lluita, com gestioneu col·lectivament el dolor?

M.S.: Anímem les altres mares a denunciar. Ens escoltem i neix un llaç de germanor. Fem tallers per compartir experiències i utilitzem diverses disciplines: la música, el teatre, el dibuix... El fet d'organitzar-nos i compartir les vivències ha canviat la nostra manera de pensar, de parlar i d'actuar. Ignoràvem les violacions dels drets humans que es cometien a Colòmbia. El fet de descobrir-ho ens obliga a lluitar i a protegir la joventut colombiana. El treball que desenvolupem ens dona valor per continuar endavant i oferir suport a les mares invisibilitzades.

S'ha iniciat el diàleg entre el govern i la guerrilla. Confieu en un procés de pau?

L.B.: La pau s'aconseguiria si al país no hi hagués gana, ni violacions sexuals, ni segrestos, ni desaparicions forçades, ni desplaçaments o reclutament de menors. El govern és culpable per acció o per omissió. Fins que el govern no deixi de violar els drets humans, no podrem parlar de procés de pau. ◀

Luz Marina Bernal i Maria Sanabria

Mares de Soacha

El 2008, els fills de Luz Marina Bernal i Maria Sanabria van desaparèixer. Malauradament, no estaven soles. Un grup de dones de la localitat de Soacha es van unir per trobar els seus fills desapareguts. Van trobar els dinou joves en una fossa comuna i van aconseguir treure'n l'entrellat. L'exèrcit colombià els va assassinar i els va fer passar per guerrillers abatuts en combat. Així, els militars es van acollir a la llei que estableix pagaments com a recompensa. Aquestes execucions extrajudicials de civils es coneixen com a 'falsos positius'. La mateixa fiscalia ha registrat més de 3.000 casos de falsos positius i un informe de la Cort Penal Internacional (CPI) reconeix que "hi ha bases raonables per creure que han estat una política d'Estat" i que "podrien considerar-se crims de lesa humanitat". Recentment, cinc mares de Soacha van rebre el Premi Constructors de Pau de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP).